Ἔρευνα τῶν μεγάλων καλλιτεχνικῶν ζητημάτων.
Μελέται αἰσθητικαί, ἱστορικαί, σκηνοθετικαί, σκηνογραφικαί, μουσικαί, φιλολογικαί, κοινωνικαί.
Δημοσίευσις τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ παγκοσμίου θεάτρου
Κίνησις θιάσων.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗ - ΜΟΥΣΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρ. 50
Ἐξωτερικοῦ Φρ. 50
Ἀμερικῆς Δολ. 3
Αἰγύπτου Γ. Δ. 30

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δραχ. 2

Γραφεῖα ΟΔΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ 14 (Δεξαμενή).

ΕΤΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. 29. || ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ || ΑΘΗΝΑΙ 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1926

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΝ ΔΙΩΓΜΩ

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τὸ κακομοιριασμένο ἑλληνικὸν θέατρον, χάρις εἰς τὴν ἀβελτηρίαν καὶ ἀδιαφορίαν τῆς σημερινῆς κυβερνήσεως, ἥτις φιλοτίμως συνεχίζει τὰς παραδόσεις ὅ λ ω ν τῶν πρὸ αὐτῆς κυβερνήσεων αἵτινες ἐγκληματικῶς ἀδιαφόρησαν ἑκάστοτε διὰ τὴν τύχην τοῦ δι' αὐτὰς ἀποδιοπομπαίου αὐτοῦ τράγου, κλείει προσεχέστατα διὰ παντὸς τὰς πύλας του.

Ὅλα ἐν γένει τὰ ἐν Ἑλλάδι θέατρα μεταβάλλονται εἰς κινηματογράφους. Ἀπὸ ἡμερῶν Ἀμερικανικαὶ δολλαριοῦχοι ἑταιρεῖαι ἐνοικιάζουν ἀντὶ ἀδρῶν ἐνοικίων ὅλα γενικῶς τὰ θέατρα, χειμερινὰ καὶ θερινά, εἰς τρόπον ὥστε αἱ χιλιάδες τῶν ἠθοποιῶν καὶ ἄλλων ἐργατῶν τῆς σκηνῆς μὴ εὑρίσκοντες στέγην ἐργασίας, καταδικάζονται εἰς τὸν διὰ τῆς πείνης θάνατον, χειροκροτούσης τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, τὴν προστασίαν τῆς ὁποίας εἰς μάτην ἐπεκαλέσθησαν πρὸ ἡμερῶν οἱ συγγραφεῖς, οἱ ἠθοποιοί, οἱ τεχνῖται τῶν θεάτρων καὶ οἱ μουσικοί.

Πάντες οἱ ἀνωτέρω πρὸ τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τῆς κυβερνήσεως ἔμειναν κατάπληκτοι, πλὴν τοῦ ὑποφαινομένου, ὅστις τότε θὰ κατεπλήσσετο καὶ αὐτὸς ἐὰν ἔβλεπε διαφορετικὴν τὴν διαγωγὴν τῆς κυβερνήσεως. Διατὶ τάχα ἡ σημερινὴ κυβέρνησις νὰ προστατεύσῃ τὸ ἑλληνικὸν θέατρον, ἐνῷ πᾶσαι ἐν γένει αἱ πρὸ αὐτῆς τὸ κατεδίωξαν;

Εἶναι γνωστόν, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν θέατρον ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς συστάσεώς του, μόνον ἐπὶ τῶν ἰδίων του δυνάμεων ἐβασίσθη. Τὴν σημερινήν του θέσιν τὴν ὀφείλει εἰς τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν καὶ μόνον, καθόσον πᾶσαι ἐν γένει αἱ κυβερνήσεις ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ βασιλείου ἐθεώρησαν ὑποχρέωσίν των νὰ τὸ καταδιώξωσιν, ὑποστηρίζουσαι ἀνελλιπῶς τὸ ξένον θέατρον.

Ὅταν κατὰ τὸ 1836 συνέστη ἐν Ἀθήναις ὁ π ρ ῶ τ ο ς ἑλληνικὸς θίασος καὶ ὁ κόσμος ἀθρόος συνέρρεεν εἰς τὰς παραστάσεις αὐτοῦ, «φ ι λ ο π ρ ό ο δ ο ι τ ι ν ὲ ς» ἐζήτησαν παρὰ τῆς τότε κυβερνήσεως νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς εἰς τοὺς δεινοπαθοῦντας τότε ἕλληνας ἠθοποιούς, παρέχουσα εἰς αὐτούς,ἂν μή τι ἄλλο, τοὐλάχιστον στέγην ἧς ἐστεροῦντο μέχρι τότε, καθόσον τὸ πρῶτον δῆθεν θέατρον τῶν Ἀθηνῶν, κατὰ τὰς περιγραφὰς τῶν τότε ἐφημερίδων, ἦτο «τετράπλευρον σανίδωμα προχείρως συμπεπηγμένον, ὕπαιθρον, ἔχον στέγην τὸν αττικὸν οὐρανόν, ὁποῖον κανὲν ᾠδεῖον ποτέ».

Εἰς τὰς παραστάσεις τῶν φιλοπροόδων ἐκείνων ἡ τότε ἑλληνικὴ κυβέρνησις, περὶ τὴν διανομὴν καὶ μόνον τῶν δημοσίων θέσεων ἀσχολουμένη, ἀπήντησεν ἀνερυθριάστως ἐπὶ λέξει ὡς ἑξῆς: **«Πρὶν ἐγερθῶσιν ἄλλα τεχνουργικὰ καταστήματα, τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκην ἡ Ἑλλάς,** *ΤΙΠΟΤΕ* **δὲν πρέπει νὰ δαπανήσῃ ἡ Κυβέρνησις πρὸς ἀνέγερσιν θεάτρου, τοῦ ὁποίου τὴν ὕπαρξιν θεωρεῖ ἄλλως** *ΠΕΡΙΤΤΗΝ.»* !

Οὕτως ἐδόθη τὸ πρῶτον ἐπίσημον κτύπημα κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου, τὸ ὁποῖον οἱ σοφοὶ πατριῶται ἐθεώρουν περιττόν, λησμονοῦντες, ἢ μᾶλλον μὴ γνωρίζοντες, ὅτι αἱ ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ Ὀδησσῷ δοθεῖσαι πρὸ τοῦ 1820 παραστάσεις, καταλλήλως διοργανωθεῖσαι καὶ προστατευθεῖσαι ἀπὸ τοὺς ἀληθεῖς πατριώτας, ἐγέννησαν τὴν Ἐπανάστασιν. Τὸ θέατρον ἦτο περιττὸν εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, οὐδὲ ἤξιζε κἂν τὸν κόπον νὰ ἐνασχοληθῇ περὶ αὐτοῦ ἡ ἐπίσημος Ἑλλάς. Αὐτὸ ἦτο τὸ κήρυγμα ἐκείνων οἵτινες μετ' οὐ πολὺ ἐπροστάτευσαν καὶ ὑπεστήριξαν πάσει δυνάμει ἀλλὰ καὶ ἐγκληματικῶς τὸ Ἰταλικὸν μελόδραμα.

Ἀφ' ἧς, ἀπὸ τοῦ 1840 ἐγκατεστάθη ἐν Ἀθήναις τὸ περίφημον αὐτὸ μελόδραμα, Βασιλεῖς, ὑπουργοί, βουλευταί, ἀνώτεροι πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι, ὅλη ἡ σπεῖρα τῶν ἐπικρατούντων τότε Βαυαρῶν, ἐκηρύχθη ὑπὲρ αὐτοῦ. Οἱ δημοσιογράφοι, οἵτινες ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς ἀπηξίουν νὰ μνημονεύσωσιν, ὅτι ὑπῆρχε κἂν ἑλληνικὸν θέατρον, εἶχον ἀνοίξῃ τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων των εἰς αὐτοσχεδίους κριτικούς, οἱ ὁποῖοι διὰ μακροσκελεστάτων ἄρθρων ἑλληνιστί, γαλλιστί, ἰταλιστί, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ γερμανιστὶ γεγραμμένων, ἐξεθείαζον ἄλλοτε μὲν τὴν δεῖνα κομπριμάρια ἣν μετέφραζον εἰς σ υ μ π ρ ω τ α γ ω ν ί σ τ ρ ι α ν(!) ἄλλοτε δὲ τὸν τάδε ἀ ν τ ό ν τ α καὶ κ α τ ι ό ν τ α, ὡς μετέφραζον ἑλληνιστὶ τὸν τενόρον καὶ τὸν μπάσσον!

Ἐννοεῖται, ὅτι ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας τὸ δύσμοιρον ἑλληνικὸν θέατρον ἔπαθεν ἀπὸ μαρασμὸν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐλεεινὸν καὶ τρισάθλιον, ἐξέπνευσεν ὑπὸ τὴν παγερὰν ἀδιαφορίαν ἀρχόντων τε καὶ ἀρχομένων! Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἐπρότεινεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ δοθῶσι ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ δραχμῶν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ Ἰταλικοῦ μελοδράματος, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Ἑλλὰς εἶχεν ἀνάγκην... «ἄλλων τεχνουργικῶν καταστημάτων»!

Ὁπωσδήποτε, κατὰ περιόδους δειλὴ-δειλὴ ἀνεφάνη καὶ πάλιν ἡ ἑλληνικὴ σκηνὴ διὰ νὰ κλείσῃ καὶ πάλιν τὰς πύλας της κατὰ τὸ 1845 χάρις εἰς τὴν ἀδιαφορίαν τῆς Ἑλληνικῆς (!) κυβερνήσεως ἥτις τελείως ἀσυγκίνητος διὰ τὴν τοιαύτην κατάστασιν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου εἰσήγαγεν ἐκ νέου τότε διὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ πρότασιν εἰς τὴν Βουλὴν περὶ χορηγήσεως δέκα πέντε χιλιάδων δραχμῶν πρὸς συντήρησιν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἰταλικοῦ θεάτρου! Τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ ἕ λ λ η ν ο ς πρωθυπουργοῦ δὲν ἔλειψαν νὰ ὑποστηρίξωσιν ἐκθύμως καὶ αἱ τότε ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες, πρωτοστατούσης τῆς περιφήμου «Φήμης» ἥτις ὡς ἑξῆς ἐτελείωνε τὸ ὑπὲρ τῆς ἐπιχορηγήσεως ἄρθρον της: «Ἄλλως τε τὰ χρήματα δὲν μεταβαίνουσιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ξένων ὑποκριτῶν, καθόσον οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι οἱ τοιοῦτοι οἱ ἄλλως ἐπωνομαζόμενοι noble canaille εἶναι τόσον πολυέξοδοι ὥστε φεύγουν ἄναυλα!» Εἰς τὴν τοιαύτην ἀκαταμάχητον λογικὴν τῆς Ἀθηναϊκῆς δημοσιογραφίας, πεισθέντες καὶ οἱ πατέρες τοῦ Ἔθνους ἐψήφισαν τὴν ὑπὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ ζητηθεῖσαν ἐπιχορήγησιν ὑπὲρ τοῦ Ἰταλικοῦ μελοδράματος!

Τὰ ἑπόμενα ἔτη τὸν αὐτὸν ἐξηκολούθησαν χ α β ᾶ αἱ ἑ λ λ η ν ι κ α ὶ κυβερνήσεις, ἐνῷ οἱ δυστυχισμένοι ἕλληνες ἠθοποιοὶ οἵτινες καὶ πάλιν συνεταιρίσθησαν διὰ νὰ δώσουν ἑλληνικὰς παραστάσεις, μάτην δι' ΕΠΑΝΕΙΛΗΜΜΕΝΩΝ πρὸς τὸν βασιλέα ἀναφορῶν των ἐπεκαλοῦντο τὴν προστασίαν του. Ὁ βασιλεὺς...ΕΚΩΦΕΥΕΝ, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἀμέσως κατωτέρω δημοσιευομένης ἀναφορᾶς:

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα
ΟΘΩΝΑ Αον
Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος.

Β α σ ι λ ε ῦ !

Ἐ π α ν ε ρ χ ό μ ε ν ο ι οἱ εὐσεβάστως ὑποφαινόμενοι ἠθοποιοὶ τῶν Ἑλληνικῶν παραστάσεων, εἰς τὰ διὰ τῆς ἀπὸ 9 τρέχοντος ἀναφορᾶς μας ἐκτεθέντα τολμῶμεν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν ΚΑΙ ΑΥΘΙΣ τὴν Βασιλικὴν μέριμναν ὑπὲρ τοῦ ἔργου τούτου τὸ ὁποῖον ἂν εἰσέτι εἶναι εἰς τὰ σπάργανα ὡ ς μ ὴ π ρ ο σ τ α τ ε υ θ ὲ ν ε ἰ σ έ τ ι ὑ π' ο ὐ δ ε ν ὸ ς ἀποκαθίσταται ὄχι μόνον χρήσιμον ἀλλ' ἀναγκαῖον προσέτι.

Β α σ ι λ ε ῦ !

Οἱ ταπεινῶς ὑποφαινόμενοι, τέκνα τῆς πατρίδος, πιστοὶ ὑπήκοοι τῆς Υ. Μ. καὶ εὐλαβεῖς τοῦ ὑψηλοῦ της θρόνου, ἐνηγκαλίσθημεν τὸ ἔργον τοῦτο, ἐλπίσαντες διά τινος προστασίας, καὶ νὰ δώσωμεν ἀρχὴν καὶ αἰτίαν εἰς τὴν ἀποκατάστασίν του, καὶ νὰ τὸ κάμωμεν παραγωγὸν πόρον καὶ δι' ἡμᾶς καὶ διὰ ἄλλους εἰς τὸ μέλλον, ἀλλ' οἱ κόποι μας καὶ προσπάθειαι ἀπέβησαν μάταιαι διότι ὑπέστημεν καὶ ζημίας.

Διὸ τολμῶμεν κ α ὶ α ὖ θ ι ς ὡ ς δ ι ὰ τ ῆ ς π ρ ο λ α β ο ύ σ η ς μ α ς νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν προστασίαν καὶ εὔνοιαν τῆς ὑμετέρας Μεγαλειότητος αἱ ὁποῖαι δὲν ἔλλειψαν ποτὲ νὰ συνδράμουν τόσους πρὸ ἡμῶν τεχνίτας.

Μένομεν μὲ τὸ βαθύτατον σέβας καὶ ὑπόκλισιν.

Τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος
Ταπεινότατοι Δοῦλοι καὶ πιστοὶ ὑπήκοοι
Λεωνίδας Καπέλλας, διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας
Ἰω. Ν. Κούγκουλης
Ἀθ. Σίσσυφος
Λεωνίδας Παναγιώτου
Καλλιόπη Καλιπολίτου.

Ἀλλὰ τὸ σκάνδαλον τῆς ἀπροκαλύπτου πλέον ὑποστηρίξεως τοῦ ἰταλικοῦ μελοδράματος εἰς βάρος πάντοτε τοῦ εἰς τὴν τύχην του ἐγκαταλελλειμένου ἑλληνικοῦ θεάτρου ἔφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1850-51. Εἶχε μετακληθεῖ καὶ τότε ἰταλικὸς θίασος ἐν Ἀθήναις μὲ γενναίαν ὡς πάντοτε κυβερνητικὴν ἐπιχορήγησιν. Ὁ θίασος ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἐ τ σ έ π ω σ ε τὴν ἐπιχορήγησιν, ἀλλὰ ἐξετέλεσε καὶ τὰς ὑποχρεώσεις του. Οἱ Ἀθηναῖοι ὅμως, κατευθουσιασμένοι ἀπὸ τὰς παραφωνίας τῆς πριμαντόνας καὶ τοῦ τενόρου, ἐζήτησαν νὰ μείνῃ ὁ θίασος ἐπὶ ἕνα ἀκόμη μῆνα. Οἱ ἀπὸ τότε φίλοι μας Ἰταλοὶ ἐδέχθησαν, ἀλλὰ σὰν ἔξυπνοι ἄνθρωποι ποὺ ἦσαν, ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν καὶ νέαν ἐπιχορήγησιν. Βουλὴ ὅμως νὰ ψηφίσῃ νέαν τοιαύτην δὲν ὑπῆρχε τότε, ἀλλ' οὐδὲ καὶ ἄλλα διαθέσιμα χρήματα. Ὑπῆρχεν ἐν τούτοις κάποια πίστωσις πρὸς καταδίωξιν τῆς ληστείας ἥτις ἐλυμαίνετο τότε τὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν! Νά, ἕνα κονδύλι, ἐσκέφθη ἡ κυβέρνησις, ποὺ ἠμποροῦμε νὰ τὸ διαθέσωμεν ὑπὲρ τοῦ Ἰταλικοῦ θιάσου καὶ ν' ἀφήσωμεν ἐλευθέρους ἐπὶ κάμποσον χρόνον τοὺς ληστάς. Τί διάβολο! Ἕλληνες ἠθοποιοὶ εἶναι λησταὶ διὰ νὰ τοὺς καταδιώκωμεν αἰωνίως; Καὶ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον. Διὰ βασιλικοῦ διατάγματος, ὑπογεγραμμένου ἀπὸ τὴν ἀντιβασιλεύουσαν τότε Ἀμαλίαν, ἡ κυβέρνησις ἀπὸ τὸ κονδύλιον τῆς δημοσίου ἀσφαλείας διέθεσε πέντε χιλιάδας δραχμὰς διὰ νὰ διασκεδάσουν ἐπὶ ἕνα ἀκόμη μῆνα οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τὸ ἰταλικὸν μελόδραμα! Καὶ ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα εἶναι τόσον χονδροειδὲς καὶ πάντως θὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὑπερβάλλω, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου καὶ πρὸς δόξαν τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους δημοσιεύω ἐν πανομοιοτύπῳ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος καὶ εἰς χεῖρας μου εὑρισκόμενον ἐν πρωτοτύπῳ βασιλικὸν διάταγμα.

Σερβιρισθῆτε, ὦ Ἕλληνες:

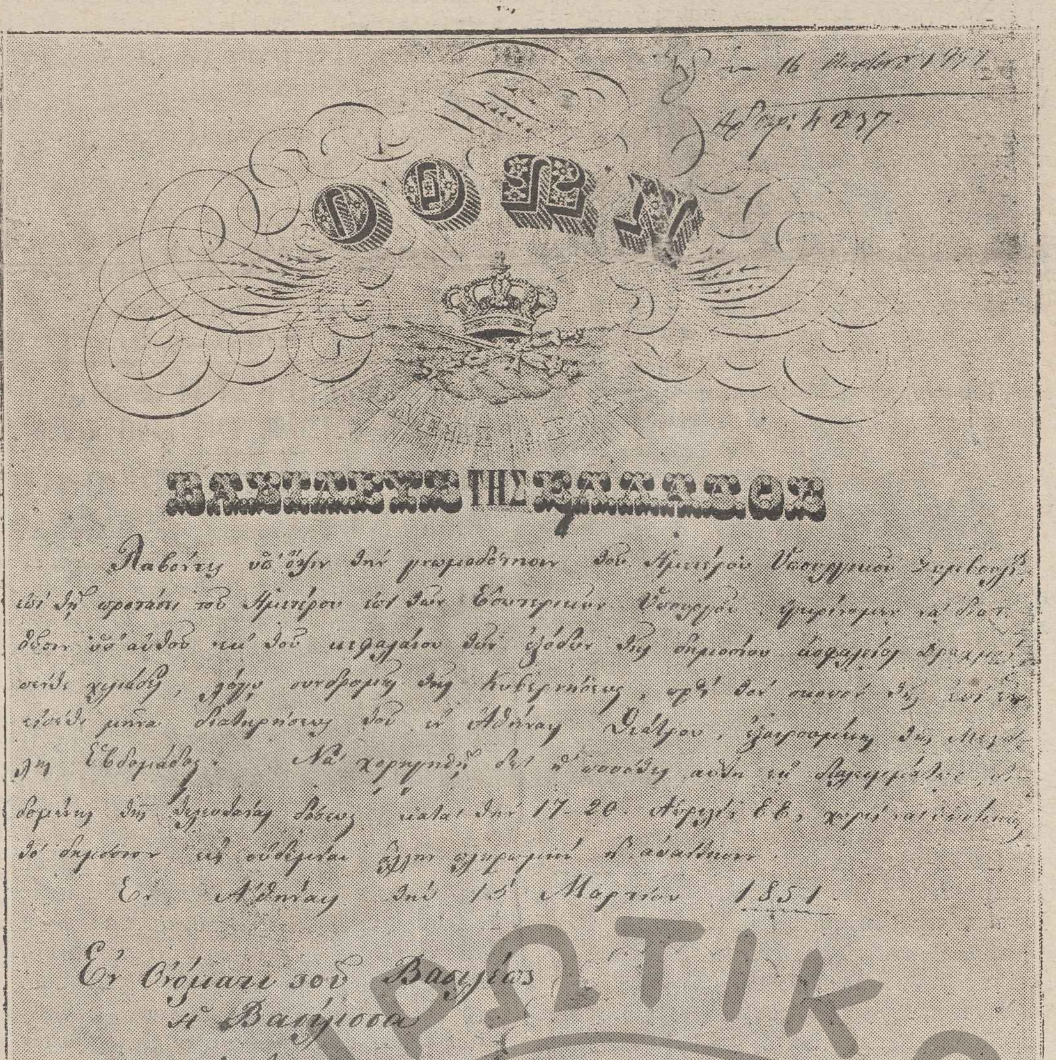
ΟΘΩΝ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
[illegible]
Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Μαρτίου 1851
Ἐν Ὀνόματι τοῦ Βασιλέως
ἡ Βασίλισσα
Ἀμαλία

Αἱ μετέπειτα κυβερνήσεις ἐπλειοδότησαν. Ἐχορήγησαν ὑπὲρ τοῦ Ἰταλικοῦ μελοδράματος ἑκατοντάδας ὅλας χιλιάδων δραχμῶν.

Τῷ 1869, προκειμένου νὰ μετακληθῇ ἐν Ἀθήναις Ἰταλικὸν μελόδραμα, ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἀνέγραψεν ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ Κράτους εἰδικὴν ὑπὲρ αὐτοῦ πίστωσιν ἐκ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ χιλιάδων δραχμῶν, ἐνῷ, ὡς παρετήρησε κατὰ τὴν ἐν τῇ Βουλῇ γενομένην τότε ἐπὶ τοῦ προκειμένου συζήτησιν ὁ μακαρίτης Τιμολέων Φιλήμων, μόνον δύω χιλιάδας τετρακοσίας ἀνέγραψεν ὑπὲρ ἐμψυχώσεως τῆς γεωργίας, οὐδὲ λεπτὸν δὲ ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου! Εἶναι περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι μεθ' ὅλας τὰς παρατηρήσεις τοῦ Φιλήμονος, ἡ πίστωσις ἐπεψηφίσθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς διότι... διότι ὁ τότε πρωθυπουργὸς Βούλγαρης ὑπεστήριξεν, ὅτι «π ρ έ π ε ι νὰ φ ρ ο ν τ ί ζ ω μ ε ν νὰ ε ὐ χ α ρ ι σ τ ή σ ω μ ε ν τοὺς ξ έ ν ο υ ς !»

Ἔκτοτε, διὰ νὰ μὴν ἀναγράφω τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, ἅτινα στερεοτύπως ἐπανελαμβάνοντο ἀπὸ ὅλας ἐν γένει τὰς κυβερνήσεις, τὸ Ἑλληνικὸν κράτος ἐξακολουθεῖ φιλοτίμως..... «νὰ φροντίζῃ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ξένους !»

Καὶ νὰ μὴ ζῇ σήμερον ὁ ἑκατόγχειρ νὰ φασκελώσῃ μὲ τὰ πεντακόσια του δάκτυλα τὸ κράτος αὐτό!

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

ΤΑ ΛΗΦΘΕΝΤΑ ΑΜΥΝΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

ΙΔΡΥΣΙΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΘΕΑΤΡΟΥ

Τὴν 17 λήγοντος ἡ Γραμματεία τοῦ Σωματείου ἐκάλεσεν ἔκτακτον συνεδρίασιν Ἐκτελ. Ἐπιτροπῆς πρὸς λῆψιν ἀπαφάσεων διὰ τὸ κινδυνεῦον ἑλληνικὸν θέατρον. Λόγῳ τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος, παρεκλήθησαν νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν συνεδρίασιν καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Ν. Ροζάν, Λ. Λούη, Π. Γαβριηλίδη, Ἀγγ. Χρυσομάλλη καὶ Γ. Γληνοῦ.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Ἠλ. Βεργόπουλος ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν ὁλομέλειαν τῶν δύο Ἐπιτροπῶν, ὅτι, καθ᾽ ἃς εἶχεν ἐξηκριβωμένας πληροφορίας, ἱδρύθη ἐν Ἀθήναις Γράστ κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐνοικιάσῃ ὅλα τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις θέατρα, τὰ ὁποῖα νὰ μεταβάλῃ εἰς κινηματοθέατρα. Πρὸ τοῦ ἐπαπειλοῦντος τὰ μέλη τοῦ Σωματείου καὶ γενικώτερον τὸ ἑλληνικὸν θέατρον κινδύνου, ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ ἔντονον διάβημα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὰς ἁρμοδίας κρατικὰς ὑπηρεσίας πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κακοῦ, τῇ συνεργασίᾳ τῶν τεσσάρων ἐνδιαφερομένων Σωματείων, «Ἑταιρείας Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων», τοῦ Σωματείου Ἠθοποιῶν, τοῦ Π. Μουσικοῦ Συλλόγου καὶ Σωματείου Τεχνιτῶν θεάτρου».

Μετὰ δύο ἡμέρας συνῆλθον, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σωματείου Ἠθοποιῶν, τὰ Διοικ. Συμβούλια τῶν ἀνωτέρω Σωματείων εἰς σύσκεψιν, καθ᾽ ἣν ὑπεγράφη τὸ κατωτέρω πρακτικόν:

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ
ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΣΕΩΣ

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην ἐννάτην Σεπτεμβρίου 1926, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11 π. μ., συνελθόντες εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Σωματείου Ἠθοποιῶν οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀντιπρόσωποι τῶν Σωματείων «Ἑταιρείας Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων», «Σωματείου Ἠθοποιῶν», «Πανελληνίου Μουσικοῦ Συλλόγου» καὶ «Σωματείου Τεχνιτῶν Θεάτρου», ἀπεφασίσαμεν τὰ ἑξῆς:

1) Νὰ ἱδρυθῇ Σωματεῖον πάντων τῶν ἐργατῶν θεάτρου, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ὁμοσπονδία Ἑλληνικοῦ Θεάτρου», μὲ ἕδραν τὰς Ἀθήνας.

2) Σκοπὸς τῆς Ὁμοσπονδίας εἶναι: α) ἡ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐξυγίανσις καὶ ἐξύψωσις τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, β) ἡ ὑποστήριξις τῶν συμφερόντων τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν Σωματείων καὶ ἡ ἄμυνα ἐναντίον πάσης ἐπιχειρήσεως, τεινούσης εἰς τὴν καταπάτησιν τῶν συμφερόντων καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν μελῶν.

3) Ἀνατίθεται εἰς Ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ἐκ τῶν συγγραφέων κ. κ. Παντελῆ Χόρν, Νικολ. Λάσκαρη, Τιμ. Μωραϊτίνη καὶ Μιλτ. Λιδωρίκη, ἐκ τῶν ἠθοποιῶν κ. κ. Ἠλ. Βεργοπούλου, Π. Καλογερίκου, Νικ. Ροζὰν καὶ Κ. Νέζερ, ἐκ τῶν μουσικῶν κ. κ. Δ. Ἀργυριάδου, Κ. Παπαδημητρίου, Ἰωάν. Ἀβαταγγέλου καὶ Θ. Κρητικοῦ, ἐκ τῶν τεχνιτῶν κ. κ. Τηλεμ. Τσαλπατούρου, Εὐστ. Ἀποστόλου καὶ Δημ. Μπογράκου, ἥτις, συνερχομένη τὸ ταχύτερον, θὰ συντάξῃ τὸ Καταστατικὸν τῆς Ὁμοσπονδίας, θὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν ἐν γένει συμπῆξιν αὐτῆς καὶ θ᾽ ἀναλάβῃ ὡς προσωρινῶς διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τῆς Ὁμοσπονδίας τὸν διακανονισμὸν πάντων τῶν ἐπειγόντων ζητημάτων πρὸς ἄμυναν τῶν συμφερόντων τῶν μελῶν.

4) Ἡ προσωρινὴ Ἐπιτροπὴ θὰ ἔχῃ ὡς Γραφεῖα ὅπως συνέρχεται τὰ Γραφεῖα τοῦ Σωματείου Ἠθοποιῶν, δυναμένη νὰ καλῇ ὁπόταν τὸ κρίνῃ σκόπιμον τὴν ὁλομέλειαν τῶν Συμβουλίων καὶ Ἐκτελεστικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν ἐνδιαφερομένων Σωματείων.

5) Ἡ προσωρινὴ Ἐπιτροπὴ εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων πέντε μελῶν, ἀντιπροσωπευομένου ἑκάστου Σωματείου τοὐλάχιστον δι᾽ ἑνὸς ἀντιπροσώπου.

6) Παρουσιαζομένου σήμερον ἐπείγοντος ζητήματος τῆς ἐνοικιάσεως πολλῶν θεάτρων ὑπὸ κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀνατίθεται εἰς τὴν προσωρινὴν Ἐπιτροπὴν νὰ ἐνεργήσῃ ἐπειγόντως παρὰ τῇ Κυβερνήσει, ὅπως ληφθῇ νομοθετικὴ πρόνοια πρὸς περιορισμὸν καὶ ἀποτροπὴν ἀπὸ τοῦ ἐπαπειλουμένου κινδύνου, ἐν γένει δὲ ἐνεργήσῃ συντόνως καὶ ὑπευθύνως διὰ πᾶν ζήτημα συνδεόμενον μὲ τὸν ἐν λόγῳ κίνδυνον, ὑποστηρίζουσα μὲ πᾶσαν δραστηριότητα καὶ μὲ πᾶν διάβημα τὰ συμφέροντα τῆς Ὁμοσπονδίας.

Ὑπογράφεται παρὰ τῶν παρόντων μελῶν τῶν τεσσάρων ἱδρυτικῶν Σωματείων.

Ἑταιρεία Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων
Πρόεδρος Παντ. Χόρν, Ν. Λάσκαρης, Ι. Δεληκατερίνης, Τ. Μωραϊτίνης.

Σωματεῖον Ἠθοποιῶν
Ἠλ. Βεργόπουλος Γεν. Γραμματεύς, Ν. Ροζάν, Κ. Νέζερ, Π. Καλογερίκος, Λ. Λούης, Γ. Γληνός, Ι. Κυριάκου, Εὐ. Κουμαριώτης, Δ. Καρδαμίτσης, Π. Βεράρδος, Κ. Βατίστας.

Πανελλήνιος Μουσικὸς Σύλλογος
Πρόεδρος Δ. Ἀργυριάδης, Ἀντιπρόεδρος Κ. Παπαδημητρίου.

Σωματεῖον Τεχνιτῶν Θεάτρου
Πρόεδρος Τηλ. Τσαλπατοῦρος, Εὐστ. Ἀποστόλου, Δημ. Μπογράκος.

Ἐν συνεχείᾳ τῆς προκαταρκτικῆς ἐργασίας διὰ τὴν λῆψιν τῶν πρώτων ἀμυντικῶν μέτρων εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν 4 συνεργαζομένων Σωματείων συνέταξε Σχέδιον Νόμου, ὅπερ ὑπέβαλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν μετὰ τοῦ ἑπομένου ἐγγράφου:

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Σ)βρίου 1926

Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοὺς Ὑπουργοὺς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Ἐσωτερικῶν

Ἡ Ἑταιρεία τῶν Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων, τὸ Σωματεῖον Ἠθοποιῶν, ὁ Πανελλήνιος Μουσικὸς Σύλλογος καὶ τὸ Σωματεῖον Τεχνιτῶν Θεάτρου, λαμβάνουν τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσουν Ὑμᾶς τὰ ἑξῆς:

Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ὁ κινηματογράφος ζημιώνει τὰς θεατρικὰς ἐπιχειρήσεις, ἐν τούτοις ὄχι εἰς βαθμὸν τοῦ νὰ ἐμποδίζῃ πᾶσαν ἐκ μέρους ἡμῶν ἄμυναν διὰ τῆς ἀξίας καὶ τῆς φιλοπονίας μας. Οὐχ ἧττον ὅμως πρὸ ὀλίγου χρόνου ἐγκατεστάθη ἐν Ἀθήναις γραφεῖον μεγάλης Κινηματογραφικῆς Ἑταιρείας, ἥτις ἔχει σκοπὸν τὴν κινηματογραφοποίησιν τῆς ὑδρογείου σφαίρας. Ἤδη διαπραγματεύεται τὰ περισσότερα κεντρικὰ θέατρα τῆς πρωτευούσης καὶ τὰ συνοικιακὰ ἀκόμη, διὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ κινηματογράφους, ὁπότε κινδυνεύομεν νὰ μείνωμεν ἄνευ στέγης πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός μας, δι᾽ οὗ προσποριζόμεθα τὸν ἄρτον τῶν οἰκογενειῶν ἡμῶν. Πλὴν δὲν σταματᾷ ὡς ἐδῶ, ἐπεκτείνει τὰ δίκτυά της καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας πρὸς παντελῆ καταστροφήν μας.

Ἐν Αὐστρίᾳ ἡ αὐτὴ ἑταιρεία ἐπεχείρησε τὸ αὐτό, ἀλλ᾽ ἡ Αὐστριακὴ Κυβέρνησις διὰ καταλλήλων νομοθετημάτων ἐπρόλαβε τὴν καταδίκην τῶν εἰς τὰ θέατρα ἐργαζομένων.

Παρακαλοῦμεν ὅπως εὐαρεστούμενοι ἐνεργήσετε παρομοίως πρὸς τὴν Αὐστρίαν, λαμβάνοντες μέριμναν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων βιοπαλαιστῶν, οἵτινες εἰς οὐδὲν ὑστερήσαμεν κατὰ τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας καὶ ἐν Ἑλλάδι διαρκῶς βιοῦντες, καὶ μὴ ἐπιτρέψετε εἰς ξένους νὰ διοχετεύσουν διὰ ξενικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἀλλοδαποῦ προσωπικοῦ πλοῦτον ἐξ ἀφαιμάξεως τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ.

Συνημμένως ὑποβάλλομεν σχέδιον νόμου, ὅπερ παρακαλοῦμεν ὅπως κυροῦντες αὐτὸ καταστήσετε νόμον τοῦ Κράτους.

ΥΠΟΓΡΑΦΑΙ

Ἑταιρεία Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων
Ὁ Πρόεδρος Π. ΧΟΡΝ

Τὸ Σωματεῖον Ἠθοποιῶν
Ὁ Γ. Γραμματεὺς ΗΛ. ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Πανελλήνιος Μουσικὸς Σύλλογος
Ὁ Πρόεδρος Δ. ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ

Σωματεῖον Τεχνιτῶν Θεάτρου
Ὁ Πρόεδρος ΤΗΛ. ΤΣΑΛΠΑΤΟΥΡΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ

ΗΘΟΠΟΙΩΝ, ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΘΕΑΤΡΟΥ

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΩΝ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Κατόπιν τῆς γενομένης ἐσχάτως τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεως Ἠθοποιῶν-Μουσικῶν-Τεχνιτῶν Θεάτρου, συμπεριελήφθησαν μεταξὺ τῶν μετόχων αὐτοῦ καὶ οἱ Θεατρικοὶ Συγγραφεῖς καὶ Μουσικοσυνθέται.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον προέβη ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ὑποβληθέντων στοιχείων, καὶ ἐνέκρινε μέχρι σήμερον ὡς μετόχους τοὺς κ.κ. Ἄννινον Μπάμπην, Ἀσπρέαν Γεώργιον, Γαλανὸν Ἀλέκον, Δαραλέξην Χρῆστον, Δεληκατερίνην Ἰωάννην, Ζωγράφου Εὐγενίαν, Κοππακάκην Νικόλαον, Λάσκαρην Νικόλαον, Λειβαδᾶν Νικόλαον, Μακρῆν Ζαχαρίαν, Ξενόπουλον Γρηγόριον, Ποταμιᾶνον Σπῦρον, Σακελλαρίδην Θεόφραστον, Σκλάβον Γεώργιον, Τριανταφύλλου Κλέωνα.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἔγιναν ταὐτοχρόνως συνταξιοῦχοι, ἀπονεμηθείσης αὐτοῖς συντάξεως (τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου) ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1926 οἱ κ.κ. Ἄννινος Μπ., Ἀσπρέας Γ., Δαραλέξης Χρ., Δεληκατερίνης Ἰω., Ζωγράφου Εὐγενία, Λάσκαρης Ν., Ξενόπουλος Γρ., καὶ ἡ χήρα τοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως Γ. Τσοκοπούλου.

ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

(ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΝ)

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

Προσκαλοῦνται ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ μέλη τοῦ Σωματείου εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 3 Ὀκτωβρίου καὶ ὥραν 10 1)2 π.μ. εἰς τὸ θέατρον «Μοντιάλ» (Πανελλήνιον).

ΘΕΜΑ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΣ:

Ἀνακοινώσεις Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ Θεάτρων καὶ Κινηματογράφων καὶ «Ὁμοσπονδίας Ἑλληνικοῦ Θεάτρου».

Ἐκτὸς τοῦ θέματος οὐδεμία ἄλλη συζήτησις θὰ ἐπιτραπῇ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1926.

Ὁ Προϊστάμενος
Κ. ΝΕΖΕΡ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΗΛΙΑΣ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΝΟΜΠΕΛ

ΘΑ ΔΟΘΗ ΚΑΤΑ ΤΟ ΤΡΕΧΟΝ ΕΤΟΣ;

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ

Ὁ Σκανδιναυϊκὸς τύπος διὰ μακρῶν ἐσχάτως ἀσχολούμενος περὶ τῆς κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐνδεχομένης ἀπονομῆς τοῦ Βραβείου Νόμπελ, ἀναφέρει ἰδιαιτέρως τ᾽ ὄνομα τοῦ ἱσπανοῦ ποιητοῦ Μπλάσκο Ἰμπανιέθ, ἐπ᾽ εὐκαιρίᾳ τοῦ προσεχοῦς ταξειδίου του εἰς τὴν Σκανδιναυΐαν.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ τολμηρὸς συγγραφεὺς ζῇ μακρὰν τῆς πατρίδος του Ἱσπανίας διὰ καυστικὴν κριτικήν του ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου καὶ τοῦ δικτάτορος στρατηγοῦ Πρίμο ντὶ Ριβέρα.

Ἡ ἀνὰ τὸν κόσμον συγκίνησις τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων εἶνε ἐφέτος μεγάλη καθόσον ἡ ἀπονομὴ τοῦ βραβείου, ἀναβληθεῖσα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, θὰ ἔχῃ κατὰ τὸ τρέχον ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα, καὶ θὰ συγκεντρώσῃ τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον περὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἐκλεκτοῦ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου θὰ ἀκτινοβολήσῃ ὁ ἠθικὸς καὶ ὑλικὸς φωτοστέφανος τοῦ βραβείου Νόμπελ.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΓΔΕΜΒΟΥΡΓ

ΜΑΪΟΣ-Σ)ΒΡΙΟΣ 1927

Πυρετώδεις γίνονται προετοιμασίαι διὰ τὴν Θεατρικὴν ἔκθεσιν, ποὺ θὰ λάβῃ χώραν εἰς Μάγδεμβουργ ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ προσεχοῦς Μαΐου μέχρι Σεπτεμβρίου 1927.

Σκοπὸς τῆς ἐν λόγῳ Ἐκθέσεως εἶναι νὰ δοθῇ μία πλήρης εἰκὼν τελείας ἀναπαραστάσεως τῶν κινητηρίων δυνάμεων τῆς Γερμανικῆς Σκηνῆς κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν.

Θὰ καταβληθῇ μεγάλη προσοχή, ὅπως ἀποδοθῇ λεπτομερῶς ὁ χαρακτὴρ ἑκάστης ἐποχῆς, ἀκόμη καὶ μὲ εἰδικὰς παραστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας θὰ τηρηθῇ μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν ἡ παράδοσις καὶ ἡ ἱστορικὴ ἀκρίβεια, ἰδιαίτερον γνώρισμα τοῦ γερμανικοῦ θεάτρου.

Ἐκ τῶν κυριωτέρων μελημάτων θὰ εἶναι ἐπίσης ἡ ἐπίδειξις τῶν σχέσεων τῆς Σκηνῆς μὲ ὡρισμένους κλάδους τῆς βιομηχανίας.

Τὰ τέσσαρα κύρια στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποτελέσουν τοὺς ἀκρογωνιαίους λίθους τῆς Ἐκθέσεως, θὰ εἶναι ἡ Ἀρχιτεκτονική, ἡ Φιλολογία, ἡ Τέχνη τοῦ Ἠθοποιοῦ καὶ ἡ Σκηνοθετικὴ μὲ τὴν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐξέλιξίν των, ἡ ὁποία θὰ ζωντανευθῇ κυριολεκτικῶς μὲ σχετικὰς ἀναπαραστάσεις.

Κατὰ τὴν παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος Ἔκθεσιν τοῦ Μαγδεμβούργου, θ᾽ ἀντιπροσωπευθοῦν δι᾽ εἰδικῶν ἀπεσταλμένων ὅλα τὰ κράτη.

Νὰ τολμήσωμεν νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν θὰ λάμψῃ διὰ τῆς ἀπουσίας της ἡ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδημιουργήθη τὸ θέατρον;

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΤΡΙΤΟΝ ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΕΤΟΣ 1926 - 1927

Διὰ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, τῇ προηγουμένῃ εἰσηγήσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐπαγγελματικῆς Ἐκπαιδεύσεως Τμηματάρχου κ. Ἀναργύρου Ἠλιάδη, διωρίσθη μέλος τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Σχολῆς ὁ Τμηματάρχης τῆς Στατιστικῆς τοῦ Ὑπ. Ἐθν. Οἰκονομίας κ. Ἰωάννης Μιχαλόπουλος, ἀντὶ τοῦ κ. Γεωργίου Ἀναγνωστοπούλου τμηματάρχου τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου ἀποχωρήσαντος λόγῳ ὑπηρεσιακῶν ἀσχολιῶν.

Ὑπενθυμίζεται πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίας τῆς δευτέρας καὶ τρίτης τάξεως, καθὼς καὶ πρὸς τοὺς πρῶτον ἤδη ἐγγραφέντας ὅτι τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς ἀρχίζουν ἀνυπερθέτως τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ ἀρξαμένου μηνός, καθ᾽ ὃ θὰ διεξαχθοῦν καὶ αἱ ἐξετάσεις τῶν μετεξεταστέων.

Ἀθῆναι, 1η Ὀκτωβρίου 1926.

Ὁ Διευθυντὴς
Π. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ἡ ἐτησία ἑορτή του

Τὴν 17ην λήξαντος μηνὸς ἔλαβε χώραν εἰς τὴν Κολοκυνθοῦν ἡ ἐτησία ἑορτὴ τοῦ φιλοπροόδου Σωματείου Τεχνιτῶν Θεάτρου, προηγηθείσης, ὡς πάντοτε, ἱερουργίας μετ᾽ ἀρτοκλασίας.

Παρέστησαν προσκληθέντες ὁ Πρόεδρος τῶν θεατρικῶν συγγραφέων κ. Π. Χόρν, οἱ κ.κ. Συναδινός, Λάσκαρης, Λιδωρίκης, Δεληκατερίνης, τὰ μέλη τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Σωματείου Ἠθοποιῶν κ. κ. Ἠλ. Βεργόπουλος, Ε. Κουμαριώτης, Δ. Καρδαμίτσης, Ι. Κυριάκου, Κ. Βατίστας, Π. Βεράρδος, τὸ Προεδρεῖον τοῦ Π. Μουσ. Συλλόγου καὶ ἀντιπροσωπεία τοῦ Λαϊκοῦ Θεάτρου.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ εἰς τοὺς καλεσμένους, ἀντηλλάγησαν αἱ πρῶται εὐχαὶ διὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς Ὁμοσπονδίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου καὶ ἡ διασκέδασις ἐξηκολούθησε μέχρις ἑσπέρας.

Τὸ «Ἑλληνικὸν Θέατρον» ἐκφράζει θερμοτάτας εὐχὰς διὰ πᾶσαν πρόοδον καὶ εὐημερίαν πρὸς τὸ λαμπρὸν Σωματεῖον Τεχνιτῶν Θεάτρου, τὸ ὁποῖον προχωρεῖ μὲ σταθερὰ βήματα καὶ γνωρίζει πάντοτε νὰ ὑπερασπίζει τὰ δικαιώματά του σθεναρῶς.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΑΚΟΥΟΜΕΝ ΜΟΥΣΙΚΗΝ;

Εἶναι ὁμολογουμένως ἓν ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδιαφέρον τὰ αἰσθητικὰ τῆς μουσικῆς προβλήματα, ἡ ἐξέτασις τῆς ἐνεργείας, τῆς ἐντυπώσεως, τῆς ὑποβολῆς, τῆς ἐπιδράσεως τῆς θείας αὐτῆς τέχνης ἐφ᾽ ἡμῶν, κατὰ τὴν παρακολούθησιν μουσικῶν ἔργων μεγάλων εἰλικρινῶν καλλιτεχνῶν. Εἶναι πολυποίκιλοι αἱ ἰδέαι καὶ σκέψεις, αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ μέχρι τοῦδε ἐκφρασθεῖσαι, καὶ διάφοροι αἱ ἀπόψεις τῆς ἀκροάσεως μουσικῶν καλλιτεχνημάτων διαφόρων συνθετῶν. Εἶναι οἱ «ἠχοῦντες κινητοὶ τύποι» (Χάνζλικ) κατὰ τοὺς μέν, ποὺ ἐπιδροῦν ἐφ᾽ ἡμῶν καὶ παρασύρουν, εἶναι τὰ αἰσθήματα, κατὰ τοὺς ἀντιπάλους, ποὺ εἰς τὴν σύνθεσιν ἐμπερικλείονται καὶ ἐπενεργοῦν. Εἶναι ἡ φόρμ κατὰ τοὺς μέν, τὰ αἰσθήματα κατὰ τοὺς δέ. Ποῦ ἔγκειται ἡ ἀλήθεια; Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς παρασύρει καὶ σφιχτὰ δεμένους εἰς τὴν θέσιν μᾶς κρατεῖ προσεκτικούς, ἀπολαμβάνοντας κατὰ τὴν ἀκρόασιν ἑνὸς μουσικοῦ ἔργου; Πῶς ἀκούομεν μουσικήν;

Ὁ ἀκροατὴς ποὺ παρακολουθεῖ τὴν ἐκτέλεσιν ἑνὸς μουσικοῦ ἔργου, ἐκτελεῖ, συνειδητῶς ἢ ἀσυνειδήτως, μίαν διηνεκῆ πνευματικὴν ἐργασίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἑνώνει αὐτὸς τοὺς ἁπλοῦς τόνους εἰς ἓν σύνολον ἁρμονικόν, εἰς θέματα, περιόδους, προτάσεις, εἰς εὐρύτερα καὶ μεγαλύτερα πάντα σύνολα καὶ τέλος εἰς ὁλόκληρον τὸ μουσικὸν τεμάχιον. Ἡ διευθέτησις αὕτη τῶν ἤχων εἰς μελῳδίαν, αὐτῶν εἰς περιόδους, προτάσεις, ἡ παρατήρησις—ἡ κατανόησις τῶν πολυποικίλων ρυθμικῶν ἀξιῶν αὐτῶν, αὐτὴ τῶν ἁρμονιῶν των, ἡ συσχέτισις τέλος ὅλων τῶν παραγόντων—ποὺ εἶναι αὐτὰ τὰ μέσα τῆς μουσικῆς—πρὸς ἀλλήλους καὶ ἡ παρατηρουμένη συνήθως συμμετρία-τάξις, ἀποτελεῖ τὸ ἅπαντον τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀκροατοῦ ἐργασίας, τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ παρακολουθήσεως.

Ἀλλά, οἱ φανατικοὶ τῆς πρώτης ἀπόψεως ὀπαδοὶ (Χέρμπαρτ, Νέγκελι, Χάνζλικ, Τσιμερμαν κλπ.) προσθέτουν εἰς τὸ τελευταῖον ὅτι αὐτὸ καὶ μόνον εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς παρασύρει καὶ ἐφ᾽ ἡμῶν ἐπιδρᾷ: ἡ κανονικότης ποὺ παρατηροῦμεν, ἡ συμμετρία, τὸ «παιχνίδι» τῶν ἤχων, τὸ εὔηχον, οἱ τύποι. Ἡ μουσικὴ δὲν ἔχει περιεχόμενον (Ἴνχαλτ). Ἡ μουσικὴ δὲν εἶναι εἰς θέσιν ν᾽ ἀποδώσῃ ὡρισμένον κάτι: ἐκφράζει αὐτὴ «μουσικὰς ἰδέας» καὶ μόνον, τίποτε δὲ ἐπὶ πλέον... Καὶ «μιὰ τελείως εἰς ἐμφάνισιν ἐλθοῦσα μουσικὴ ἰδέα—γράφει ὁ Χάνζλικ—εἶναι πλήρως ἤδη ὡραῖον, εἶναι αὐτούσιος σκοπὸς καὶ ὄχι πάλιν μέσον ἢ ὑλικὸν οἱ ἀναπαραστασιν—ἐκφρασιν διαφόρων αἰσθημάτων ἢ ἰδεῶν. Τὸ περιεχόμενον τῆς μουσικῆς εἶναι ἠχοῦντες κινητοὶ τύποι. Ὥστε, ἡ μουσικὴ δὲν εἶναι εἰς θέσιν ν᾽ ἀποδώσῃ μὲ τὰ μέσα της ὡρισμένον κάτι; Δὲν ἐκφράζει τίποτε;

Οἱ ἐπεξηγηταὶ καὶ ἑρμηνευταὶ τῶν μουσικῶν τεμαχίων ἐξ ἀντιθέτου, ἀπαντῶσι μὲ μίαν ἐπιβεβαιωτικήν, εἰς τὰς τελευταίας ἀπαρνητικὰς ἐρωτήσεις, κατάφασιν. Καὶ λέγουν: Κάθε συγχορδία, κάθε ρυθμικὴ μεταβολή, κάθε nuance ἀπαιτεῖ διάφορον—ἀνάλογον ἐκ μέρους ἡμῶν καταπληκτικὴν ἐργασίαν—ἐνέργειαν. Καὶ ἄλλοτε μὲν γίνεται ἡ ἐργασία αὐτὴ ταχέως, ἄλλοτε βαίνει βραδέως, ἄλλοτε προχωρεῖ εὐκολώτερα καὶ ἄλλοτε δυσκολώτερα, ἀπαιτεῖ δηλ. διάφορον ἐκ μέρους ἡμῶν πνευματικὴν ἐργασίαν, ἀφίνουσα φυσικὰ καὶ ἀνάλογον ἐντύπωσιν. (Ἡ πνευματικὴ ἐργασία πρὸς σύνδεσιν, λαμβάνει χώραν σχεδὸν πάντοτε, ἡ ἐντύπωσις ὅμως, οὐχί...) Καὶ ἐφ᾽ ὅσον τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ψυχικῆς μας καταστάσεως, τῆς πνευματικῆς μας ἐργασίας, τῆς διαθέσεως ἡμῶν τὴν στιγμήν, καθ᾽ ἣν παρακολουθοῦμεν τὸ μουσικὸν τεμάχιον, ὄχι δὲ ὀλιγώτερον καὶ ΕΚ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ, εἶναι φυσικὸν ὅτι ἀνάλογος θὰ εἶναι καὶ ἡ ἐντύπωσις ποὺ τὸ α ἢ β μουσικὸν τεμάχιον θ᾽ ἀφήσῃ ἐφ᾽ ἡμῶν, ἀναλόγως θὰ ἐγερθοῦν καὶ αἱ ἀπὸ τὴν πραγματικήν μας ζωὴν εἰς τὴν ψυχὴν ἐνυπάρχουσαι ἰδέαι, ἀναμνήσεις κλπ. Διότι — κατὰ Βοῦντ — ὑπάρχουν ὁμοιότητες καὶ παράλληλοι μεταξὺ τῶν ζωϊκῶν αἰσθημάτων, αὐτῶν δηλαδὴ ποὺ ἀπὸ τὴν ζωὴν εἰς τὴν ψυχήν μας ἔχομεν καὶ αὐτῶν ποὺ διὰ τοῦ μουσικοῦ τεμαχίου παράγονται.

Ἀλλὰ γεννᾶται ἡ ἐρώτησις: Εἶναι τόσον ὁριστικὰ τὰ ὑπὸ τῆς μουσικῆς ἐκφραζόμενα αἰσθήματα, δύνανται μετ᾽ ἀκριβείας νὰ καθορισθοῦν; Μέχρις ἑνὸς σημείου: ναί! Διότι ἔνε-

κα αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν καθαρῶν αἰσθημάτων, καθίσταται μερικὰς φορὰς ἀδύνατος ἡ ἐκ μέρους τῆς μουσικῆς σταθερά, ἀκριβής, οριστικὴ καὶ ἐμπράγματος αὐτῶν ἀπόδοσις. Ὅταν ἐπὶ παραδείγματι ἡ μουσικὴ δὲν εἶναι εἰς θέσιν ἀμφίβολα, σταθερῶς νὰ ἐκφράσῃ τὸ αἴσθημα τοῦ μίσους, τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀγάπης κλπ. δι' ὡρισμένα πράγματα, δὲν εἶναι ἕνα σημεῖον αὐτὸ τῆς μὴ ἀκριβείας, μὴ δυνατότητος, τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς, ἐκφράσεως τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν, ἀλλ' ἕνεκα τῆς πνευματικῆς προϋποθέσεως ποὺ ἐμπερικλείεται εἰς τὰ αἰσθήματα αὐτά, ἀδυνατεῖ ἡ μουσικὴ ὡς «γλῶσσα τοῦ αἰσθήματος καὶ τοῦ πάθους» (Σοπενχάουερ) ἰδίως νὰ ἐκφράσῃ αὐτὴ σταθερῶς καὶ ἀμετακλήτως ὅτι ἡ «νοητὴ λέξις». ὡς «γλῶσσα τῆς σκέψεως—τῆς διανοίας» ἀποδίδει. Τὸ αἴσθημα ὅμως τῆς ἀγάπης π. χ. μόνον του εὑρίσκει εἰς τὴν μουσικὴν παντελῆ ἔκφρασιν. Ἂς παρατηρήσῃ ὁ ἀναγνώστης ἐπὶ παραδείγματι τὴν «σκηνὴν τῆς ἀγάπης» ἀπὸ τὴν συμφωνίαν τοῦ Μπερλιὸ «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλία» ἢ τὸ Μπρυνχίλντε-μοτίβ, ἀπὸ τὸ «Δαχτυλίδι τῶν Νιμπελοῦγκεν» τοῦ Ρ. Βάγνερ καὶ ἂς προσέξῃ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν θὰ τοῦ ἀφήσῃ. Ἀλλά, δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται—καὶ εἶναι ἀρκετὰ σοβαρὸν—ὅτι ἡ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἐξέλιξις τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς ἀπέκτησεν ὡρισμένες φόρμουλες καὶ ἑρμηνείας εἴτε διὰ τοῦ τίτλου τοῦ ἐπὶ τῆς συνθέσεως ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου τεθέντος καὶ φυσικὰ ἀποδώσαντος αὐτοῦ τὴν ἔννοιαν τοῦ τίτλου του διὰ τῆς μουσικῆς, εἴτε τῇ βοηθείᾳ τῶν διαφόρων ἐπεξηγητῶν-αἰσθητικῶν, ὡς καὶ ἐκ τοῦ μελοδράματος. (Ἴδε ἐπίσης διαίρεσιν καὶ ὀνομασίας τῶν ἑλληνικῶν κλιμάκων!)

Τί εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνο ποὺ μᾶς παρασύρει κατὰ τὴν ἀκρόασιν ἑνὸς μουσικοῦ ἔργου καὶ σιωπηλοὶ ἡμεῖς, προσεκτικοί, παρακολουθοῦμεν τὴν ἐξέλιξιν, τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ; Πῶς ἀκούομεν μουσικήν; Εἶναι οἱ «ἠχοῦντες κινητοὶ τύποι» ἢ τὰ αἰσθήματα καὶ πράγματα ποὺ ἡ μουσική, τὸ μουσικὸν καλλιτέχνημα ἐμπερικλείει καὶ ἐξωτερικεύει;

Τίποτε χωριστά καὶ τὰ δύο! Καὶ κάτι ἄλλο: Εἶναι τὸ ἦθος τοῦ καλλιτέχνου, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, ἡ ψυχή του, ποὺ τὰ πάντα διευθετεῖ, τακτοποιεῖ καὶ γνωστοποιεῖ. Διότι ἐκεῖνο ποὺ κάμει ἀξιόλογα καὶ τόσης ἐπιδράσεως τὰ μοτίβα, τὰ θέματα, τὰς μουσικὰς φράσεις, τὰς περιόδους, τὴν ἐπεξεργασίαν κλπ., ἐκεῖνο ποὺ φτιάνει τόσον ὡραίαν καὶ ἐπιβλητικὴν τὴν ἔμπνευσιν καὶ ἀρχιτεκτονικὴν τὴν φόρμ, τὴν συνοδείαν τόσον εὐχάριστον καὶ ἀρτίαν, δὲν εἶναι ὁ στεγνὸς «φορμαλίσμους» ἢ ἡ ψυχρὰ λογικὴ καὶ οἱ μαθηματικοὶ ὑπολογισμοί, οὐδὲ ἡ λυρικὴ ἢ δραματικὴ ἀπεραντολογία, ἀλλὰ τὸ κανονίζον πνεῦμα, ἡ ψυχή, ἡ ζωὴ ἡ πνοὴ τῆς μεγαλοφυΐας, τοῦ ζενί, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ δίδει ζωήν, κίνησιν εἰς τὰ μέσα τῆς μουσικῆς, εἰς τὸν μουσικὸν ὀργανισμόν, εἰς τὴν στεγνὴν ψυχρὰν φόρμαν καὶ παρασύρει. Ἀκριβῶς διὰ τῆς ἰδέας, τῆς ψυχῆς του, τοῦ νοῦ, μὲ ὅλα ἐπισφραγίζει ὁ Μάϊστερ τὸ καλλιτέχνημα. Δὲν προτιμᾷ τὸ ἓν καὶ ἀπορρίπτει τὸ ἄλλο. Τὸ μόττο του: Ἰσότης, ὁμαλότης, ἰσορροπία εἰς τὸ ἔργον του.

Παρακολουθεῖτε, παρατηρεῖτε, ἐξετάζετε, ζητεῖτε καὶ τὰ δύο: τελείαν φόρμαν καὶ περιεχόμενον. Διότι, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν μὲ τὸν Γκαῖτε:

Wer grosses will muss sich zusammen raffen;
In der Beschränkung zeigt sich erst der Meister,
und das Gesetz nur Kann uns Freiheit geben!

Ὅποιος θέλει μεγάλα πρέπει νὰ ἐπιδοθῇ μὲ (τὰ ὅλα του (ν' ἀναρπασθῇ),
εἰς τὸν περιορισμὸν δείχνεται ὁ δι- (δάσκαλος,
καὶ ὁ νόμος μόνον ἠμπορεῖ να μᾶς δώσῃ (ἐλευθερίαν!

Βιέννη, 13 Σεπτεμβρίου 1926.

ΚΩΝ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ(1)

(1) Ὁ κ. Κωνστ. Δ. Οικονόμου σπουδάζει μουσικὴν εἰς τὴν Βιέννην πρὸ ἐτῶν καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ἀπεπερατῶν τὰς σπουδάς του θὰ ἐπιστρέψῃ τέλειος πλέον ἐπιστήμων μουσικός.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ-ΜΟΥΣΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ-ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ-ΓΛΥΠΤΙΚΗ

Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Γαβριὴλ Μπερνὰρ ἔγραψε τὸ μυθιστόρημα «Ἡ ἄγνωστη πριγκήπισσα», τὸ πλεῖστον τῆς ὑποθέσεως τοῦ ὁποίου λαμβάνει χῶραν εἰς ἕνα μικρὸ χωριὸ κοντὰ στὸ Βισύ.

—Εἰς αὐτὸ τὸ χωριὸ ὑπῆρχε—καὶ ὑπάρχει—ἕνα πανδοχεῖο μὲ μικρὲς τιμές, πρᾶγμα ποὺ ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν συγγραφέα, μέσα εἰς αὐτὸ τὸ χάος τῆς παγκοσμίου αἰσχροκερδείας καὶ τὸ ἀνέφερε μ' εὐχαρίστησιν εἰς τὸ μυθιστόρημά του.

—Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγον καιρό, ὅταν ὁ Μπερνὰρ ἀπεφάσισε νὰ ξαναεπισκεφθῇ τὸ ἀγαπητό του χωριὸ καὶ τὸ πανδοχεῖό του, ἐτρόμαξε μὲ τὸν λογαριασμὸ ποὺ εἶδε διπλασιασμένον ἀπὸ τὸν τοῦ περασμένου χρόνου.

—Ἐρωτήσας τὴν αἰτίαν, ἔμαθεν ὅτι ὁ διπλασιασμὸς τῶν τιμῶν ὀφείλεται εἰς κάποιον παρισινὸν συγγραφέα, ποὺ ἔκαμε ξακουσμένο τὸ ξενοδοχεῖο, καὶ ἀπὸ τότε ἔχουν πολλὴ πελατεία. «—Αὐτὸς εἶναι ὁ Παριζιάνος συγγραφεύς», εἶπε στὴν ξενοδόχο ὁ σύντροφος τοῦ Μπερνάρ.

—Καὶ ἡ ξενοδόχος, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό: «Ναί! Ναί! Αὐτὰ τὰ ξέρομε! Μᾶς τὰ εἶπαν κι' ἄλλοι . . . μὰ δὲν ἔβγαλαν τίποτε!»

—Κ' ἔτσι ὁ κ. Μπερνὰρ ἐπλήρωσε διπλὰ τὴ ρεκλάμα ποὺ ἔκαμε γιὰ τὶς μικρὲς τιμὲς τοῦ χωρικοῦ ξενοδοχείου.

—Ἂν τοῦ ξαναρέσῃ κανὲν ἄλλο πανδοχεῖο, ἂς ξαναγράψῃ!

—Ἡ θεατρικὴ κρίσις στὴ Βιέννη ἐξακολουθεῖ καὶ κατὰ τὸ τρίτον ἔτος, μολονότι οἱ θεατρικοὶ διαρκῶς ἐλπίζουν εἰς κάποιαν βελτίωσιν.

—Πλεῖστοι ἠθοποιοί, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους, ἀναγκάζονται νὰ φεύγουν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ ἰδίως στὴν Ἀμερική, γιὰ νά . . . βγάλουν τὸ ψωμί τους.

—Εἰς ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Βερολίνου ἔσβυσεν ἀθόρυβα ὁ Γερμανὸς καλλιτέχνης τῆς σκηνῆς Κὰρλ Γιούγκερμαν, εἰς ἡλικίαν 66 ἐτῶν.

—Ἡ τέχνη τοῦ Γιούγκερμαν εἶχεν ἐξαιρετικὰ ἐκτιμηθῇ καὶ εἰς τὸ Λονδῖνον, ὅπου ὁ πατέρας του, ὁ λαϊκὸς ἠθοποιὸς Αὔγουστος Γιούγκερμαν, εἶχε συντελέσει νὰ ἱδρυθῇ τὸ Ντόϋτσες Τεάτερ.

—Ὁ Κὰρλ Γιούγκερμαν, ὅταν ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον, ἔγινεν ἰμπρεσάριος καὶ ἦτο γνωστὸς ὡς τοιοῦτος τοῦ Καροῦζο. Ἔχασεν ὅλην τὴν περιουσίαν του κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν νομισματικῶν συμφορῶν τῆς Γερμανίας, ἀκόμη δὲ καὶ πρὸ δύο ἐτῶν, μ' ὅλη του τὴ φτώχεια καὶ τὰ γεράματα, προσπαθοῦσε νὰ δημιουργήσῃ μίαν Ἐθνικὴν Σκηνήν.

—Ἕνεκα ὅμως τῆς φτώχειας του λησμονήθηκε τόσο πολύ, ὥστε κατήντησε κυριολεκτικῶς νὰ πεινάσῃ καὶ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ πεῖνα, ὅπως ἐβεβαίωσαν οἱ ἰατροὶ τοῦ νοσοκομείου, ὅπου τὸν περιμάζευσαν.

—Τοῦ Ζάλσμπουργκ ἡ ἐφετεινὲς γιορτὲς ἦσαν ἐντελῶς ἐξαιρετικὲς ὑπὸ μουσικὴν ἀπόλαυσιν.

—Χαρὰ σ' ἐκείνους ἀπὸ μᾶς ποὺ ταξειδεύοντας μποροῦν νὰ σταματήσουν σ' αὐτὸ τὸ μουσικὸ μέρος, καὶ νὰ ξεφύγουν γιὰ λίγο ἀπὸ τὶς ταπεινότητες τῆς καθημερινῆς βιοπάλης, καὶ πρὸ παντὸς νὰ ξεχάσουν πὼς στὸ δικό τους τόπο μόνο γκρίνιες, φαγωμάρες καὶ παραφωνίες ἀκούονται στὸν ἀγῶνα τῆς μουσικῆς ἐπικρατήσεως μεταξὺ τῶν διαφόρων Ὠδείων.

—Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ Ραντιὸ ἐξυπηρετεῖ σήμερα πολὺν κόσμο, διότι ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ μηχάνημα στ' αὐτιά του μπορεῖ νὰ κάνῃ οἱαδήποτε δουλειὰ στὸ σπίτι του ἢ στὸ γραφεῖό του καὶ συγχρόνως ν' ἀκούῃ μιὰ συναυλία ἢ διάλεξι.

—Τώρα τελευταῖα οἱ Βιεννέζοι ἔκαμαν καὶ μικρὲς ἐκθέσεις γιὰ τὰ πράγματα ποὺ γίνονται ἡ διαλέξεις, κ' ἔτσι ὁ καθένας, ὅταν εὐκαιρῇ, πηγαίνει εἰς τὸ ἀνάλογο μουσεῖο, γιὰ νὰ ἰδῇ ἀκριβῶς τὰ σχετικὰ ἀντικείμενα.

—Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο οἱ Βιεννέζοι, ποὺ δὲν ἀγαποῦν καθόλου τὰ μουσεῖά τους, ἀναγκάζονται νὰ τὰ ἐπισκέπτωνται, καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὰς πρακτικὰς διαλέξεις τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν.

—Ἡ πρώτη σχετικὴ ἔκθεσις ἔγινεν εἰς τὸ φυσικο-ἱστορικὸ μουσεῖο, ὅπου οἱ ἐπισκέπται βλέπουν τὰ πετρώματα καὶ τὰ μεταλλεῖα τῆς Αὐστρίας.

—Κατὰ τὴν γενομένην σύρραξιν μεταξὺ τῶν θαυμαστῶν καὶ θαυμαστριῶν τοῦ Βαλεντίνο καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν διασκόρπισιν τοῦ πλήθους μὲ τὴν ἐπέλασιν τοῦ ἱππικοῦ ἔμειναν στὸ πεδίο τῆς μάχης ἀδέσποτα 30 παπούτσια, διάφορα κομμάτια ἀπὸ γυναικεῖα φορέματα, 105 καπέλλα ἀνδρικὰ καὶ 85 γυναικεῖα.

—Ἡ σκηνὴ στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου ἀπέθανεν ὁ προώρως δύσας καλλιτεχνικὸς ἀστὴρ τῆς ὀθόνης Ροῦντι Βαλεντῖνο.

—Ὁ ἀνωτέρω χαλασμὸς τοῦ κόσμου ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνυπομονησίαν περὶ τοῦ ποῖος πρῶτος θὰ περάσῃ γιὰ ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν λατρευτόν του καλλιτέχνην.

—Ὑπολογίζεεται, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν παρελασάντων πρὸ τῆς σοροῦ τοῦ Βαλεντίνο ἀνῆλθεν εἰς 100 χιλιάδας.

—Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ θεράποντος ἰατροῦ, ὁ καλλιτέχνης ἀπέθανεν ἀπὸ πάθησιν τῶν νεύρων, ἡ ὁποία τοῦ ἐπροξενήθη ἀπὸ ὡρισμένες ἀκτῖνες, ποὺ ἐκπέμπονται ἀπὸ τὸ φῶς τὴν ὥρα τῆς κινηματογραφήσεως.

—Ἄλλοι διατείνονται πὼς ἀπέθανεν ἀπὸ σκωληκοειδίτιδα.

—Ὅσοι γιατροὶ τόσες καὶ γνῶμες, κατὰ τὸ ὅσα κεφάλια τόσες καὶ σκοῦφιες.

—Τὸ δημοτικὸ συμβούλιο τῆς Φραγκφούρτης ἐψήφισε βραβεῖο ἀπὸ 10 χιλ. μάρκα, τὸ ὁποῖον θὰ δοθῇ στὸν καλλίτερο ποιητὴ τῆς γερμανικῆς γλώσσης, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν ποὺ γίνονται κάθε χρόνο εἰς μνήμην τῶν γενεθλίων τοῦ μεγάλου Γκαῖτε.

—Ὁ περίφημος Ἰνδὸς Ραμπιτρανὰθ Ταγκόρ, ὅταν ἐπιστρέψῃ κατὰ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου ἀπὸ τὴν περιοδεία του στὴ Σκανδιναυΐα, θὰ μιλήσῃ στὴ «Φιλαρμόνια» τοῦ Βερολίνου «περὶ τῆς φιλοσοφίας τῶν Ἰνδῶν», διερμηνεύοντος τοῦ κ. Ρὸξ Λαχόρ, καθηγητοῦ τῆς ἰνδικῆς γλώσσης στὸ Πανεπιστήμιο.

—Τὸ καλλιτεχνικὸ καὶ ἱστορικὸ μουσεῖο τῆς Βιέννης κατέχει πλεῖστα ἔργα τοῦ Ρέμπραντ, καὶ μάλιστα αὐτοπροσωπογραφίες.

—Μία ἀπ' αὐτές, κτῆμα τοῦ μουσείου ἀπὸ τὸ 1900, δὲν εἶχεν ὑπογραφή, ἡ ὁποία ἀνεκαλύφθη τώρα ἐσχάτως, ποὺ μὲ διάφορα χημικὰ μέσα προσεπάθησαν ν' ἀνακόψουν τὴ φθορὰ τοῦ ἔργου. Εἶναι ἡ χρονολογία 1652, ἐνῷ μέχρι σήμερον τὸ θεωροῦσαν ὡς ἔργον τοῦ 1657--1660.

—Ἔτσι οἱ θαυμασταὶ τοῦ Ρέμπραντ βλέπουν ὅτι

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

ΕΝΑΣ ΠΟΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

... Εἶδα καὶ τὰ γραφόμενά σου εἰς τὸ φύλλον διὰ τὸ Ρουμανικὸν Θέατρον. Σ' ἐμᾶς ποὺ ἔχομε γυρίσει ὅλα τὰ Βαλκάνια εἶνε γνωστὸν πρὸ ἐτῶν, ὅτι ἔχουν ἐθνικὸν θέατρον ἡ Ρουμανία, ἡ Σερβία καὶ αὐτὴ ἡ Βουλγαρία, καὶ πλανόδιον καὶ καταδιωκόμενον ἦτο πάντοτε μόνον τὸ **Ἑλληνικὸν Θέατρον,** τὸ ὁποῖον ὁσάκις ἐπῆγεν ἐκεῖ **ἐφορολογήθη μὲ 10 ο)ο ὑπὲρ τοῦ ἐντοπίου Ἐθνικοῦ Θεάτρου.**

Οἱ ἠθοποιοί του εἶνε μισθωτοὶ ὑπάλληλοι καὶ δὲν ὑποφέρουν ὅπως οἱ δυστυχεῖς Ἕλληνες. Μὴ νομίσῃς δὲ ὅτι εἶναι σπουδαῖοι. Ὅλοι εἶναι μέτριοι καὶ ὅσοι ξεχωρίζουν περισσότερο καὶ φιγουράρουν, ὅπως στὴ Ρουμανία ὁ Νοταρᾶς, εἶνε Ἕλληνες. Ἀλλὰ αἱ Κυβερνήσεις ἐκεῖ δὲν περιμένουν νὰ ξεφυτρώσουν πρῶτα οἱ Μουνὲ Σουλλῦδες καὶ οἱ Κοκλὲν διὰ νὰ κάμουν Ἐθνικὸν Θέατρον. Τὸ ἔκαμαν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς προόδου εἰς τὸ μέλλον.

Ἐνῷ τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐτῶν ἔχει εἰς τὰ στελέχη του καλλιτέχνας ἀρίστους μένει καὶ θὰ μένῃ πλανόδιον. Καὶ ἂν ὀλίγο προώδευσε, τοῦτο ὀφείλεται στὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, ἀγωνιζόμενον πάντοτε ἐναντίον ὅλων καὶ **κυρέως ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ Κράτους,** τὸ ὁποῖον μόνον μελημα εἶχε καὶ εχει νὰ τὸ αρμέγῃ σὰν ἀγελάδα εισπράττον εκατομμύρια ἀπὸ φορους.

Ποιὰ Κυβέρνησις ἔλαβε ποτὲ ὑπ' ὄψιν της τὰς **ἐθνικὰς ὑπηρεσίας** ποὺ προσέφερε τὸ Θέατρον, μεταβαῖνον εἰς τὸ Ἐξωτερικον παριστᾶνον καὶ συνδέον τὸν ἔξω Ἑλληνισμὸν μὲ τὴν μητέρα Ἑλλάδα, **ὡσὰν ἕνα πελώριο πνευματικὸ γεφῦρι;**

Ἄφησε ποτὲ καιρὸ ἡ **Ρουσφετολογία** νὰ σκεφθοῦν οἱ κατὰ καιροὺς Κυβερνῆται γιὰ ὑψηλότερα ζητήματα; Ἂς ἐρωτηθῇ ὁ συνάδελφος Κώστας Νέζερ. Θὰ ἐκθέσῃ ποίας ὑπηρεσίας προσεφέραμεν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Σερβίας ὅταν ἐπήγαμε μὲ θίασον εἰς τὸ Βελιγράδι κατὰ τὸ 1911. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποῦ οἱ ἐκεῖ Ἕλληνες ἔβλεπαν Ἑλληνικὸν θίασον.

Δὲν εἶνε καμμία ἀπολύτως ὑπερβολὴ ἂν πῶ πὼς τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον προσέφερεν εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν μεγαλείτερας ὑπηρεσίας ἀπὸ πολλοὺς Πρέσβεις καὶ Προξένους.

Καὶ ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν ἔχῃ τὴν ἐπίσημον στέγην του καὶ νὰ χειροτρεύῃ ἀφισμένον εἰς τὴν τύχην του, ἐνῷ ἀντιθέτως εἰς τὰ γειτονικὰ Κράτη ἀπασχολεῖ ἐκ τῶν πρώτων τὸν Προϋπολογισμόν. διότι ἐκεῖνα τὰ Κράτη ἔχουν κατανοήσει, ὅτι μαζὶ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Σχολεῖον, τὸ Θέατρον εἶνε ὁ τρίτος παράγων διὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὸν ἐκπολιτισμὸν ἑνὸς λαοῦ.

Σέρραι, 24—9—26.

Μὲ ἀγάπην.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΜΠΙΝΗΣ
Ἠθοποιός

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 27 φύλλο)

Φίλ. — (ἀνοίγει τὴ μηχανὴ βγάζει τὸ chassis καὶ πέρνει τὴν πλάκα). Ἐδῶ εἶνε..

Διδιέ. — Δός μου την..

Φίλ. — Ὄχι. Νά την. Ἐδῶ εἶνε.

Διδιέ.—Μὰ δός μου ἐμένα... Κάθησε συ..

Φίλ. Ὄχι. Ἐγώ.. ἐγὼ θέλω. Ἄφησέ με.

(βάζει τὴν πλάκα στὸ μπάνιο καὶ κινεῖ τὴ λεκάνη).

Διδιέ. — Δὲν φαίνεται ἀκόμη τίποτε;

Φίλ. — Τίποτε...

Διδιέ. — (σκυμμένος στὸν ὦμο τοῦ Φιλίππου). Ἡ ἄκρες μαυρίζουν..

Φίλ. — Ναί.

Διδιέ. — Μήπως τὸ μπάνιο εἶνε ἀδύνατο;

Φίλ. — Λιγάκι....

Διδιέ. — Θέλεις νὰ ρίξω κι' ἄλλο ὑγρό;

Φίλ. — Ὄχι... Νά... φαίνονται τὰ ἄσπρα.

Διδιέ. — Γιὰ νὰ ἰδῶ.

Φίλ. — Νὰ κύτταξε. Αὐτὸ τὸ μαῦρο τετράγωνο εἶνε τὸ κρεββάτι... τὸ προσκέφαλο... νὰ κύτταξε αὐτὴ τὴ ζώνη ποῦ εἶνε πειὸ ἄσπρη. Εἶνε ἐκείνη... ἡ μικρούλα μου ἡ Τερέζα... Πῶς φοβᾶμαι. (ὀπισθοχωρῶν σκοντάφτει σ' ἔπιπλο καὶ σκιάζεται).Τί εἶνε;

Διδιέ. — Τίποτε... τίποτε... ἐξακολούθησε.

Φίλ. — (μὲ ἀγωνία περισσότερη). Τί τρομερό... Ξεκαθαρίζουν ἡ λεπτομέρειες... Κύτταξε τὰ μαλλιά της... Τὰ μαλλιά της ποῦ ἤτανε τόσο περήφανη γι' αὐτά. Τὰ χέρια της, τ' ἀγαπημένα χεράκια της... Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ ξαναγυρίζει σ' ἐμένε.. Θαρρῶ πῶς τὴ βλέπω...

Διδιέ. — Μὰ δὲν ἔγινεν ἀκόμη καλὰ ἡ ἐμφάνισις.

Φίλ. — Ναί... γίνεται σιγὰ-σιγά... Καλλίτερα. (βγάζει τὴν πλάκα, τὴν κυττάζει, διστάζει, ἔπειτα στέκεται). Μά...

Διδιέ.— Τί εἶνε;

Φίλ. — (ξαναβάζει τὴν πλάκα στὸ μπάνιο).Τίποτε... Ἀκόμη λίγο καὶ θὰ φανῇ καλά... (κινεῖ τὴ λεκάνη).

Διδιέ. — Πρόσεξε μὴ χαλάσῃ.

Φίλ. — Ὄχι... ὄχι.. (βγάζει τὴν πλάκα καὶ τὴν κυττάζει). Μά...

Διδιέ. (ἔκπληκτος). Τί τρέχει;

Φίλ. — Μά.... δὲν εἶνε..

Διδιέ. (ἀνήσυχα). Τί; τί τρέχει;

Φίλ. — (ζαλισμένος). Μήπως τρελλάθηκα;

Διδιέ. (μ' ἀγωνία). Φίλιππε σὲ παρακαλῶ.

Φίλ. — (ὄρθιος πιάνει τὸ μέτωπό του καὶ προσπαθεῖ νὰ συγκεντρώσῃ τὶς ἰδέες του). Στάσου... περίμενε... Τὰ ἔχω χαμένα... Γιὰ θυμήσου. Θυμήσου καλά. Τὴν ἔχεις μπροστά σου ὅπως ἤτανε... πεθαμένη;

Διδιέ. — Ναί, γιατί;

Φίλ. — Πῶς ἤτανε; Πές μου.

Διδιέ. — Ξαπλωμένη, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα..

Φίλ. — Ὄχι... δὲν σ' ἐρωτῶ αὐτό... Τὰ μάτια της...θυμήσου τὰ μάτια της.

Διδιέ. — Τὰ μάτια της;

Φίλ. Ναί. Ἤτανε ἀνοιχτὰ ἢ κλειστά;

Διδιέ. — Κλειστά.

Φίλ. — Εἶσαι βέβαιος;

Διδιέ. — Ναί... τὸ θυμοῦμαι πολὺ καλά.

Φίλ. — (μὲ κραυγή). Ἔ, λοιπὸν ἐδῶ εἶνε ἀνοιχτά... ἀκοὺς.. ἀνοιχτά..

Διδιέ. — Ἀδύνατο...

Φίλ. — Ἀνοιχτά, σοῦ λέω, ἀνοιχτά... Νά,κύτταξε.

(Ὁ Διδιὲ παίρνει τὴν πλάκα καὶ τὴν πλησιάζει στὸ φῶς).

Διδιέ. — (μὲ κραυγὴ τρόμου). Ἄ...

Φίλ. — Τὰ μάτια της εἶνε ἀνοιχτά.

Διδιέ. — Πῶς εἶνε δυνατόν;

Φίλ. — Θὰ τ' ἄνοιξε μὲ τὴ λάμψι τοῦ μαγνησίου.

Διδιέ. — Μὰ τότε...

Φίλ. — (οὐρλιάζων). Δὲν εἶχε πεθάνει... Δὲν εἶχε πεθάνει...

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Τὸ γραφεῖο τοῦ νεκροτομείου. Δεξιὰ τραπέζι ὅπου κάθεται ὁ ἀρχιφύλακας. Στὸ τοῖχο σχεδιάγραμμα τοῦ νεκροταφείου. Ἀριστερὰ πόρτα πρὸς ἄλλο δωμάτιο. Δεξιὰ ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου. Στὸ βάθος παράθυρο διπλὸ ἀφ' ὅπου φαίνεται μία δενδροστοιχία τοῦ νεκροταφείου καὶ μερικοὶ τάφοι. Στὸ ἄνοιγμα τῆς αὐλαίας ὁ φύλακας εἶνε μόνος. Ἀκούεται ἡ καμπάνα, κ' ἔπειτα φαίνεται ἀπὸ τὸ παράθυρο ποῦ περνάει ἡ κηδεία. Μπαίνει ἀπὸ τὴ δεξιὰ πόρτα μιὰ γυναῖκα μὲ ἄνθη.

ΣΚΗΝΗ 1η

Φύλακας — Γυναῖκα

Γυναῖκα. — Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, μπορεῖτε νὰ μου πῆτε ποῦ εἶνε ὁ τάφος τοῦ Ζὰν - Μπατὶστ Ντελαρύ;

Φύλ. — Ξέρετε πότε πέθανε;

Γυν. — Στὶς 27 Ἰουλίου 1910.

Φύλ. — (ξεφυλλίζει μεγάλο βιβλίο). Ντελαρὺ Ζὰν Μπατίστ, 27 Ἰουλίου 1910... Δενδροστοιχία Ραχὴλ ἀριθ. 3026. Θὰ πάρετε τὸν πρῶτο δρόμο δεξιὰ καὶ ὅταν φτάσετε στὴν τρίτη δενδροστοιχία νὰ ρωτήσετε τὸ φύλακα.

Γυν. — Εὐχαριστῶ πολύ, κύριε. (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 2α

Φύλακας — Γιατρὸς

Φύλ. — Τί ἐπιθυμεῖτε, Κύριε.

Γιατρός. — Εἶμαι ὁ γιατρὸς τοῦ Δήμου, καὶ ἤθελα μιὰ πληροφορία.

Φύλ. — Γιατί πρᾶγμα;

Γιατρός. — Εἶνε ἀλήθεια πῶς ἐλάβατε διαταγὴ ἀπὸ τὴν Εἰσαγγελία νὰ προβῆτε εἰς τὴν ἐκταφὴν τῆς Τερέζας Βωζουᾶ ποῦ ἐτάφη χθές;

Φύλ. — Μάλιστα... Ἔλαβα τὴ διαταγὴ πρὸ ἑνὸς τετάρτου.

Γιατρός. — Ἄ... Καὶ πότε θὰ γίνῃ ἡ ἐκταφή;

Φύλ. — Σὲ λιγάκι. Περιμένω τὸ ἀστυνόμο καὶ τὸν ἰατροδικαστή.

Γιατρός. — Μοῦ τὸ εἶπαν πρὶν στὴν Ἀστυνομία καὶ δὲν τὸ πίστεψα... Πολὺ περίεργο.

ΣΚΗΝΗ 3η

Οἱ ἄνω — Ἀστυνόμος — Ἰατροδικαστὴς

Φύλ. — Ἔρχεται ὁ ἀστυνόμος.

Ἀστυν. — Καλημέρα. Καλημέρα, γιατρέ. (συνιστᾶ). Ὁ γιατρὸς Λεζερὸν ποῦ ἐπιστοποίησε τὸ θάνατο. Ὁ κ. Νωντὲ ἰατροδικαστής. (ὑποκλίσεις ἢ χειραψία).

Ἰατροδ. — (στὸν Ἀστυν. καὶ στὸ φύλακα): Δὲν ἦρθε ἀκόμη ἡ οἰκογένεια;

Ἀστυν. — Θὰ ἔλθῃ σὲ λιγάκι. Ὁ κ. Γκαρνιὲ εἰδοποιήθη ἔπειτα ἀπὸ μᾶς. (στὸ φύλακα). Ἔχετε ἐδῶ τοὺς ἀνθρώπους σας;

Φύλ. — Μάλιστα, κ. Ἀστυνόμε.

Ἀστυν. — Προστοιμᾶστε ὅ,τι χρειάζεται.

Φύλ. — Ὅλα εἶν' ἕτοιμα.

Ἀστυν. — Δὲν θ' ἀργήσετε βέβαια.

Φύλ. — Καθόλου, κ. Ἀστυνόμε..

Ἀστυν. — Λαμπρά. (στὸν ἰατροδικαστή). Γιὰ νὰ μὴ χάνωμε καιρό, μποροῦμε νὰ διατάξωμε νὰ βγάλουν τὸ φέρετρο καὶ νὰ τὸ φέρουν ἐδῶ;

Ἰατροδ. — Ναί, ναί.

Ἀστυν.— (στὸ φύλακα). Δεῖξε μου τὸ δρόμο. (φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ 4η

Ἰατροδικαστὴς — Γιατρὸς

Ἰατροδ. — Τώρα ποῦ εἴμεθα μόνοι, πέστε μου. Ξέρετε ὅτι εἶνε πάρα πολὺ σοβαρὰ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις;... Δὲν εἶμ' ἐδῶ γι' ἁπλῆ διατύπωσι... Αὐτὸς ὁ κ. Γκαρνιὲ ἐζήτησε νὰ παρευρεθῇ ὁ ἰατροδικαστής, διότι ὑπέβαλε μήνυσιν ἐναντίον σας.

Ἰατρός. — (ἔκπληκτος καὶ ἀνήσυχος). Μήνυσιν ἐναντίον μου;

Ἰατροδ. — Μάλιστα... καὶ ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη στὴν ἀνάκρισι.

Γιατρός. — Ἂς κάνουν ὅ,τι θέλουν. Δὲν φοβοῦμαι τίποτε.

Ἰατροδ. — Τὸ εὔχομαι. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ κ. Γκαρνιὲ βεβαιώνει ὅτι ἡ πιστοποίησις τοῦ θανάτου ἔγεινε... (μὲ δισταγμὸ) μὲ κάποια ἐλαφρότητα... ἔνοχο.

Γιατρός. — Εἶνε ψέμμα...

Ἰατροδ. Τέλος πάντων, ποῦ ἀποδίδετε αὐτὸ τὸ θάνατο;

Γιατρός. — Ξέρετε καλὰ πῶς δὲν ἀπόκειται σ' ἐμᾶς τοὺς δημοτικοὺς γιατροὺς νὰ καθορίζωμεν τὸ εἶδος τοῦ θανάτου. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν εἶνε εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις αὐτὸ τὸ καθῆκόν μας, δὲν εἶνε δυνατὸν μὲ μιὰ ἁπλῆ ἐξέτασι τοῦ πτώματος γιὰ λίγες στιγμές.

Ἰατροδ. — Καὶ γιατί νὰ περιορίζεσθε σὲ μιὰ τόσο σύντομη ἐξέτασι;

(Ἀκολουθεῖ)

ὁ μέγας καλλιτέχνης πέντε χρόνια πρίν, ἀπὸ ὅ,τι ἐνόμιζαν, εἶχε τὴν ὥριμη ἔκφρασι, ποὺ ἀργότερα τοῦ ἀπέδιδαν.

—Καθ' ὅλον τὸν Αὔγουστον θίασος τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας ἔπαιξεν εἰς τὸ ρωμαϊκὸ θέατρο τῆς Ὀράγγης διάφορα ἔργα ἀρχαῖα καὶ τοὺς «Κορινθιακοὺς γάμους» τοῦ Ἀνατὸλ Φράνς.

—Ὁ Πιραντέλλο ἐτελείωσε τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄρτεμις» νέον ἔργον του. Ἐπιθυμία του εἶναι νὰ παιχθῇ συγχρόνως στὴν Ἰταλία, Γαλλία, Γερμανία.

—Ὁ Λέο Φάλ, λίγο πρὶν πεθάνῃ, ἐπεράτωσε τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ νειᾶτα τὸ Μάη» νέον ἔργον του, τὸ ὁποῖον θὰ παιχθῇ τὴν 1ην Ὀκτωβρίου στὴ Λαϊκὴ Ὄπερα τοῦ Βερολίνου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ζὰν Ζιλμπέρ.

—Ὁ βιολιστὴς Ἀλεξάντρ Μπάγι, ἀποθανὼν εἰς τὸ Περτινιάν, ὥρισε διὰ διαθήκης, ὅπως χωρὶς ἄλλο συνενταφιασθοῦν τὰ 4 ἀγαπητότερά του κομμάτια καὶ τὸ πολύτιμο Στραντιβάριους βιολί του.

—Ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ μὴν ἐκτελεσθῇ αὐτὸς ὁ ἐξωφρενικὸς ὅρος τῆς ἐγωιστικωτάτης αὐτῆς διαθήκης, τοὐλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὸ βιολί.

—Γιὰ κείνους ποὺ γνώρισαν καὶ ἀγάπησαν τὸ ἔργο τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου ἀναφέρομεν ὅτι ἐσχάτως γράφηκε μία πραγματικὰ μνημειώδης μελέτη γιὰ τὴν «Καπέλλα Σιξτίνα» τῆς Ρώμης ἀπὸ τὸν Ἐρνέστον Στάϊνμαν, ἀντιπρόσωπον τῶν γερμανικῶν γραμμάτων καὶ δημιουργὸν τοῦ τεχνικο-ἱστορικοῦ Ἰνστιτούτου Ἐργασίας στὴν αἰωνία Πόλι.

—Τὴν ἀνωτέρω μελέτην ἔγραψεν ὁ Στάϊμαν κατ' ἐντολὴν τῆς κυβερνήσεως.

—Εἰς τὸ Βερολῖνον ἐπαίχθη ἐσχάτως τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Παιγνίδι» ἔργον τοῦ Μπέρναρ Σόου σχετιζόμενον μὲ τὴν γνωστὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀνδροκλέους καὶ τοῦ λέοντος.

—Κατὰ τοὺς Βερολινέζους κριτικούς, τὸ ἔργον εἶναι περιεργότατον, συνδυάζον κατὰ τρόπον ἐντελῶς παράδοξον τραγῳδίαν καὶ κωμῳδίαν, γέλοια καὶ δάκρυα, σύμβολον καὶ σάτυραν.

—Ἡ κ. Κόρα Λαπαρσερὶ-Ρισπέν, τῆς ὁποίας ἐχειροκροτήσαμεν τὴν αἰσθητικὴν ὑπόκρισιν κατὰ τὰς παραστάσεις ποὺ ἔδωκεν εἰς τὰ «Διονύσια», ἔλαβε τὸ παράσημο τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς μὲ τὸν τίτλον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

—Εὑρίσκομεν ὅτι καθυστέρησε κάπως ἡ τιμητικὴ αὐτὴ ἀναγνώρισις τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως τῆς πατρίδος της, ὅπως ἐπίσης καθυστέρησε καὶ ἡ προθυμία τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ ἰδικοῦ μας ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ἡ ὁποία ἐφρόντισε ν' ἀπονεμηθῇ παράσημον μόνον εἰς τὸ ζεῦγος Ἀλεξάντρ καὶ τὸν κ. Μαγιέρ.

—Οἱ κύριοι τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἤξεραν ὅτι ἡ κ. Κόρα Λαπαρσερὶ δὲν ἦτο μόνον καλλιτέχνις, ἀλλὰ καὶ ποιήτρια.

—Ἀλλὰ τί σχέσιν ἔχει τὸ δικό μας ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν μὲ τὸ θέατρον!...

ΜΑΡΙΑ Π. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΥ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κον Μ. Π. Εὐχαριστοῦμεν διὰ πληροφορίας σας σχετικὰς μέ... κάποιον κύριον ποὺ ἐθίχθη στὴν τεχνική του εἰδικότητα(;) γιὰ τὰ ὀλίγα χρονογραφικὰ καὶ ὄχι κριτικὰ ποὺ ἐγράψαμε γιὰ τὸν ξένο ζωγράφο φὸν Πέσκε.

Τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα σήμερα εἶναι νὰ ποζάρῃ ὁ καθένας γιὰ τεχνογνώστης!! καὶ νὰ νομίζῃ πὼς οἱ μόνοι ποὺ ἀξίζουν εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν προστατευτικήν... στέγην του.

Ἔχομεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ἱερὰ ἀγανάκτησις τοῦ ἐν λόγῳ... στεγαστοῦ δὲν θὰ ἀναγκάσῃ τὸν ἥλιον ν' ἀνατείλῃ ἀπὸ δυσμάς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Γνωστοποιεῖται πρὸς ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Σωματείου ὅτι τ' ἀμελοῦντα νὰ δηλώνουν ἐγκαίρως πᾶσαν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεώς των πρὸς τὴν Γραμματείαν, ὄχι μόνον δὲν δικαιοῦνται νὰ παραπονεθοῦν διὰ τὴν μὴ ἀποστολὴν τοῦ φύλλου, ἀλλὰ καὶ χάνουν ὁριστικῶς τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τὸ λάβουν ἀργότερα, καθόσον δὲν εἶναι δυνατὸν χάριν τῶν ἀμελούντων νὰ ὀργανωθῇ ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Σωματείου)

ΕΞΕΔΟΘΗ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ

τῆς ἱστορίας τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ θεάτρου ὑπὸ Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς Θεάτρου ἀντὶ δραχμ. τριάκοντα. Διὰ τοὺς κυρίους ἠθοποιοὺς δραχ. εἴκοσι πέντε.

Ν. ΚΑΛΑΝΤΟΡΩΦ

Ο ΑΞΙΟΣ ΝΟΝΟΣ

(Παραμῦθι ρούσσικο)

Νύχτα φθινοπωρινὴ βροχερὴ καὶ ψυχρή.

Μὲ μια περπατεῖ μέσα στὸ σκοτεινὸ δάσος ἕνας δυστυχισμένος, πεθαμένος ἀπ' τὴν πεῖνα, μὲ κουρέλια ντυμένος ποῦ μόλις τοῦ σκέπαζαν τὸ κορμί, ἕνας καρβουνιάρης.

Κι' ὅσο δυνατώτερα εμούγκριζεν ἡ τρικυμία, τόσο πειὸ γρήγορα ἔτρεχεν ὁ καρβουνιάρης βαθειὰ μέσ' σε δυστυχισμένες σκέψεις βυθισμένος.

Ἄξαφνα, σταματάει σὰν νὰ ρίζωσε.

Ὅλο τὸ δάσος τὸ θεοσκότεινο φωτίζεται μὲ φῶς ἀόριστο.

Καὶ μιὰ γεροντικὴ μορφὴ σεβασμιώτατη καὶ μεγαλοπρεπὴς προβάλλει μπρὸς στὸν καρβουνιάρη. Τὰ κατάλευκα χέρια ἁπλώνοντα σὰν σ' εὐλογία, καὶ ὁ γέροντας ρωτάει:

—Τί ζητᾶς ἐδῶ στὸ ἔρημο δάσος τέτοια ὥρα περασμένη;

Κι' ὁ καρβουνιάρης ἀπαντᾷ:

—Γιὰ τὸ φτωχό μου τὸ παιδὶ τὸ νεογέννητο ζητάω νονό.

—Ἐγὼ θὰ τὸ βαφτίσω τὸ παιδί σου;

Καὶ ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου; ρωτάει ὁ καρβουνιάρης.

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός, ὁ Κύριος, προστάτης καὶ δημιουργὸς τοῦ κόσμου, καὶ μὲ εὐχαρίστησί μου θὰ βαφτίσω τὸ παιδί σου.

—Ὄχι! ἐφώναξεν ὁ καρβουνιάρης. Δὲν σὲ θέλω ἐσένα τὸν πανάδικο. Ἐσὺ ἀφίνεις τοὺς φτωχοὺς γιὰ νὰ δουλεύουν ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου των, καὶ κάθε μέρα γίνονται φτωχότεροι καὶ δυστυχέστεροι. Ἐσὺ τοὺς ἄτιμους κι' ἀπατεῶνες πλούσιους τοὺς ἀφίνεις, καὶ νὰ ζοῦν μέσα στὴς ἀφθονίες, στὶς χαρές.

Λέγεσαι πολυεύσπλαγχνος καὶ ἀγαθὸς δὲν εἶσαι, γιατὶ σὺ μοῦ ἔκαμες στὸ πόλεμο σακάτη τον πρωτότοκό μου γυιό, καὶ τὸ κορίτσι μου, βλαστάρι δέκα πέντε χρόνων, ἄφισες να τὴν αποπλανήσουν, κ' ἔτσι ἐμένα τοῦ αδύνατου μοῦ πῆρες τὸ στερνό μου στήριγμα, τὴ μόνη μου παρηγοριὰ καὶ τὸ καμάρι μου, καὶ μ' ἔκαμες πειὸ δυστυχὴ ἀπ' ὅ,τι πρῶτα ἤμουν... Ὄχι! Ὄχι! Δὲν μπορῶ μαζύ σου νὰ κουμπαριάσω. Ἄφισέ με, κ' ἔχω πολὺ δρόμο....»

Εἶπε καὶ προσπέρασε.

Μόλις προχώρησε λιγάκι ἄκουσε φωνὴ σκληρὴ καὶ ἄγρια:

—Ἔ, ἐσύ, φτωχέ, βασανισμένε ἄνθρωπε, ποιὸς εἶσαι, κ' ἐδῶ πέρα τί ζητᾷς;

—Καὶ σὺ ποῦ λὲς τὴν πᾶσ' ἀλήθεια, ποιὸς εἶσαι; Ἀλήθεια, εἶμαι φτωχός, καὶ βασανισμένος ἄνθρωπος.

—Καὶ τί ἐπιθυμεῖς;

—Νονό, γιὰ τὸ νειογέννητο παιδί μου.... Γιατὶ δὲν μοῦ λὲς ποιὸς ἦσαι;

—Εἶμ' ὁ Χάρος... Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γιὰ μένα εἶνε ἴσοι, καὶ ὅταν σημάνῃ ἡ στερνή τους ὥρα, ὅλους τοὺς πέρνω χωρὶς τὴν παραμικρὴν ἐξαίρεσι, πλούσιους καὶ φτωχούς, ὤμορφους κι' ἀσχήμους, νέους καὶ γέρους. Ἂν νομίζεις πῶς σοῦ κάνω γιὰ κουμπάρος, μ' εὐχαρίστησί μου σοῦ βαφτίζω τὸ παιδί σου, κ' ἔτσι μέσ' αὐτὸν τὸν κόσμο οὔτε μιὰ ἡμέρα θὰ πονέσῃ, ἢ θὰ δυστυχήσῃ. Ἔ; γιατὶ σωπαίνεις; Γρήγωρα ἀπάντησέ μου γιατὶ ὁ καιρός μου εἶνε μετρημένος.

—Ναί, σὺ εἶσαι ὁ ἄξιος νονός. Καλλίτερο δὲ θέλω, κι' οὔτε θαῦρω. Τρέχω γρήγωρα ὅσο μπορῶ νὰ πῶ εἰς τὴ γυναῖκά μου τὴ καλὴν εἴδησι...

—Γρήγωρα τρέξε, μήπως ἀργὰ φθάσῃς γιὰ τὴν εἴδησι.

Κι' ὁ καρβουνιάρης διπλασίασε τὰ βήματά του μ' ὅλη του τὴν κούρασι.

Σὲ λίγο ἦταν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του Κυττάζει ἕνα φῶς ἀμυδρό. Βέβαια εἶνε ἡ καλύβα του. Σπρώχνει τὴν πόρτα, μπαίνει στὴν κάμαρα, καὶ σταματάει στὴ μέση σὰν τὸν κατάδικο.

Ἡ ἄρρωστη γυναῖκά του κοντὰ στὴν κούνια τοῦ μωροῦ ἐκάθονταν κι' ὀδύρονταν.

—Τί εἶνε, ἐφώναξεν ὁ δυστυχής.

Ποιὲς νέες δοκιμασίες μᾶς στέλλει ὁ πανάγαθος;

—Δὲν ἔχεις πειὰ παιδί! τοῦ εἶπε καὶ στὴν κούνια ἀπάνω ἔπεσεν ἀναίσθητη.

Ὁ Χάρος-ὁ νονὸς ἐφύλαξε τὸ λόγο του.

ΤΑΣ ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΣ ΣΑΣ
ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΖΕΡΒΑ ΚΑΙ ΥΙΟΥ
Ἐνοικιάσεις οἰκιῶν καὶ καταστημάτων.
Ὁδὸς Πειραιῶς ἀριθ. 12. Ἀθῆναι.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

—ΛΑΡΙΣΣΑ

Ἦλθε στὴν πόλι μας ὁ ὀπερεττικὸς θίασος τοῦ κ. Γ. Ξύδη καὶ δίδει σειρὰν παραστάσεων στὸ θέατρον Φρουρίου μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

Ὁ κ. Γ. Ξύδης ἐπισκεπτόμενος τὴν πόλιν μας ὄχι γιὰ πρώτη φορά, ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκτιμηθῇ πολλάκις ἡ καλλιτεχνική του ἀξία καὶ νὰ χειροκροτηθῇ τὸ λεπτὸ κωμικό του παίξιμο.

Οἱ δύο πρωταγωνιστοῦντες τοῦ θιάσου, ὁ κ. Β. Σαμουράκης καὶ ἡ κ. Λίνα Δώρου μὲ τὸ φυσικό τους παίξιμο καὶ τὴν γλυκειά τους φωνὴ χαρίζουν στιγμὲς πολὺ εὐχάριστες. Ἐπίσης ὡραῖο εἶναι τὸ παίξιμο τοῦ κ. Μίμη Ξύδη. Καὶ οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ συμβάλλουν ἀξιέπαινα γιὰ τὴν ἀρτιωτέρα τῶν ἔργων ἐμφάνισι. Ἡ κοινωνία μας, ἐκτιμῶντας τὴν εὐσυνείδητη αὐτὴ ἐργασία, ὑποστηρίζει ἀμέριστα τὸ λαμπρὸ θίασο.

Μ. ΑΛ.

* * *

—ΠΥΡΓΟΣ

Τὸ νέον θέατρόν μας

Ἡ πόλις μας θὰ εὐτυχήσῃ μετά τινας ἡμέρας ν' ἀποκτήσῃ χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Δήμου καὶ τῆς Φιλαρμονικῆς ὁ «Ἀπόλλων», θέατρον μικρὸν μέν, πλὴν κομψότατον καὶ μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἐπὶ τῇ βάσει ἐκπονηθέντος σχεδίου ἀρχιτέκτονος. Ἡ ἐπιμεμελημένη ἐντὸς τούτου ἐργασία ἐπὶ μῆνας θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἐκπλήξεις. Δὲν ὑπάρχει δὲ περὶ τούτου οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν του, αἵτινες προβλέπεται νὰ γίνουν διὰ πανηγυρικῶν καὶ ἐπισήμων ἐγκαινίων τοῦ νέου μας θεάτρου, ὅτι ἀθρόα καὶ σύσσωμος θὰ εἶναι ἡ προσέλευσις τῶν συμπολιτῶν μας.

Πληροφορούμεθα θετικῶς ὅτι διεξάγονται διαπραγματεύσεις περὶ τῆς ἀφίξεως ἀρτίως κατηρτισμένου θιάσου ἐν τῇ πόλει μας, ὅστις κατὰ τοῦτο θὰ τύχῃ ἰδιαιτέρας ὑποστηρίξεως καὶ συμπαθείας διότι θὰ κηρύξῃ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ κομψοῦ μας θεάτρου «ὁ Ἀπόλλων».

Ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος τῶν ἐργατῶν τῆς σκηνῆς, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων κατὰ περιόδους συναπτὰς πλειστάκις οὐχὶ ἅπαξ διῆλθον τῆς πόλεώς μας καὶ στενωτάτους δεσμοὺς φιλίας καὶ γνωριμιῶν συνῆψαν, μετ' εὐχαριστήσεως θὰ μάθῃ τὴν καλλιτεχνικήν μας πρόοδον καὶ θὰ ἐπιζητῇ τὴν ἐκ τῆς πόλεώς μας συχνὴν διέλευσίν του, βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἔρχεται εἰς πόλιν φιλόξενον καὶ ἔχουσαν θέατρον κομψόν.

Π. Μ.

* * *

—ΒΟΛΟΣ

Ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν μας ὁ παγκοσμίου φήμης Ἕλλην βαθύφωνος κ. Ἡρακλῆς Πασχαλίδης καὶ θὰ δώσῃ μεγάλην συναυλίαν εἰς τὸ κινηματοθέατρον Ἀχίλλειον.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι τὸ φιλότεχνον κοινὸν τοῦ Βόλου θὰ περιβάλῃ μὲ ἀμέριστον ὑποστήριξιν τὸν μοναδικόν μας καλλιτέχνην.

Στ. Ζ.

* * *

ΒΟΛΟΣ. — Τὴν 23ην τοῦ μηνὸς ἡ διακεκριμένη καθηγήτρια τοῦ πιάνου κ. Τσολάκη ἔδωσε, ὅπως εἶχε προαναγγείλῃ, ρεσιτὰλ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κινηματοθεάτρου «Ἀχίλλειον» συμπράξει τῶν μαθητριῶν της. Τὸ πρόγραμμα πλούσιον περιελάμβανε κομάτια πολλῶν κλασικῶν καὶ μοντέρνων συνθετῶν. Τὸ φιλόμουσοι κοινὸν τῆς πόλεώς μας παρευρέθη εἰς τὸ ρεσιτάλ, τὸ ὁποῖον ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Π. ΒΛΩΝ

ΝΟΜΙΚΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

ΙΩΑΝ. Π. ΚΡΟΜΜΥΔΑΣ
ὁδὸς Στουρνάρα 71

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΜΠΑΜΙΑΣ
ὁδὸς Νικηταρᾶ 10

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΜΑΝΗΣ
ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ
Ὁδὸς Κανάρη 26
(Κολωνάκι)
Συνιστᾶται ἐκθύμως ἀπὸ «Τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον» διὰ τὴν ἄκραν εὐσυνειδησίαν καὶ ἐπιστημονικὴν ἱκανότητα.

Δ. ΜΠΕΡΔΕΛΗΣ, γυναικολόγος, δερματολόγος, ἀφροδισιολόγος. Γερανίου 42.

ΤΥΠΟΙΣ: Καταστημάτων «Ἀκροπόλεως» (Τμῆμα Λινοτυπίας)

ΘΕΡΙΝΗ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΛΑΜΠΡΑ

Συνέχεια ἄνευ τέλους τῆς Μωραϊτινείου σατύρας «Μοντέρνο σπίτι».

ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Τὸ «Ρομάντσο» κατὰ πᾶσαν βεβαιότητα θὰ κλείσῃ τὴν θερινὴν ππερίοδον.

Ὁ θίασος τῆς κ. Κυβέλης θὰ συνεχίσῃ παραστάσεις τὸν χειμῶνα εἰς τὸν «Ἀπόλλωνα».

ΙΝΤΕΑΛ

Τὴν προσεχῆ Δευτέραν 4ην Ὀκτωβρίου ἀναχωρεῖ δι' Ἀλεξάνδρειαν ἡ «Νέα Ἑλληνικὴ Ὀπερέττα Λαουτάρη - Κοφινιώτου - Ἀρταντὼφ», ὅπου θὰ παίξῃ εἰς τὸ ἐκεῖ θέατρον «Ἀλάμπρα». Ὁ θίασος ἀποτελεῖται ἀπ' ὅ,τι ἐκλεκτὸν εἰς ἠθοποιοὺς ἔχει τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον. Εἰς τὸν θίασον συμμετέχουν, ἐκτὸς τῆς τριάδος Λαουτάρη - Κοφινιώτου - Αρντάτωφ, αἱ δύο σουμπρέτται τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου κ. κ. Μαρίκα Καψάνη καὶ Σάσα Λάμπη, ἡ κ. Κασ. Κοφινιώτου καὶ οἱ κ.κ. Δημ. Καρδαμίτσης, Ἰω. Στυλιανόπουλος, Τάκης Χατζηχρῆστος, Ἰω. Τερζάκης, Κ. Πομόνης, Τερέζα Κολοτούρου, Κικὴ Κιούση, Δημ. Κιούσης, Νικ. Κοντογιάννης, Νικ. Θηβαῖος, Δημ. Λυμπερόπουλος ὑποβολεύς. Τὸ προσωπικὸν τοῦ Χοροῦ πλῆρες εἰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας, τὸ δὲ Μπαλέττον, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Ἑλένης Γιοῦζεβα, ἀποτελεῖ τὸ συμπλήρωμα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ θιάσου. Τὰ σκηνικὰ τοῦ θιάσου καὶ τὸ βεστιάριον ὅλα καινουργῆ, τὸ δὲ ρεπερτόριόν του περιλαμβάνει ὅλα τὰ νεώτερα ἔργα τῆς Ἑλληνικῆς καὶ ξένης μουσικῆς παραγωγῆς καθὼς καὶ τὰς τελευταίας ἐπιτυχίας τοῦ Γερμανικοῦ μουσικοῦ θεάτρου.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ

Συνεχίζεται ὁ «Παπαγάλος» μὲ τὴν β' σειράν του.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Μετὰ τὴν «Ἀπειλὴν» τοῦ Φρονταὶ ἐπαίχθη ἡ φάρσα τοῦ Βερνέγι «Κορῶνα ἢ γράμματα».

ΚΥΒΕΛΗΣ

Ἐπαίχθη καὶ συνεχίζεται ἡ φάρσα τοῦ Μαρσὰν «Ὁ μπαμπᾶς μου τὸ μωρό».

ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Ὁ θίασος τοῦ κ. Γονίδη συνεχίζει ἐπιτυχῶς τὰς παραστάσεις τῆς β' σειρᾶς τῆς ἐπιθεωρήσεως «Ντόπιο πρᾶμα».

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

Ἡ φαντασμαγορικὴ ὀπερέττα «Χαλιμᾶ» ἐσημείωσε ρεκὸρ ἐπιτυχίας κατὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον καὶ συνεχίζεται μὲ τὴν αὐτὴν κοσμοσυρροήν.

ΚΩΣΤΑΚΗ

Ὁ συνεταιρικὸς θίασος ἐξακολουθεῖ τὰς παραστάσεις του μὲ τὴν χαρακτηριστικήν του φιλοπονίαν καὶ πρόθυμον ὑποστήριξιν.

ΒΟΤΑΝΙΚΟΥ

Ὁ ὑποδειγματικῶς εὐσυνείδητος θίασος συνεχίζει τὰς παραστάσεις του μὲ διάμεσα τὰς διαφόρους τιμητικὰς τῶν φιλοτίμων ἠθοποιῶν του.

„ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ"
ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

Οἱ ἀνταποκριταὶ καὶ ἀντιπρόσωποί μας

Ἀλεξανδρείας (Αἴγυπτος) ὁ κ. Γιάννης Βαλλινάκης.
Ἀμαλιάδος ὁ κ. Διονύσιος Λαγκαδινός.
Βόλου ὁ κ. Π. Βλών.
Δράμας ὁ κ. Νίκανδρος Μαρκίδης.
Λαμίας ὁ κ. Μιλτ. Α. Ἀλεξανδρῆς.
Λαρίσσης ὁ κ. Μάριος Ἀλεξάνδρου.
Πύργου (Ἠλείας) ὁ κ. Πάνος Μαρινόπουλος δικηγόρος.
Νάμου (Βαθὺ) ὁ κ. Ἱπποκράτης Σπανός.
Σερρῶν ὁ κ. Γεώργιος Χαλκίδης.
Μιτυλήνης ὁ κ. Γεώργιος Περόγλου.

ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΠΕΡΙΟΔΕΥΟΝΤΕΣ

Κωνστ. Προβελέγγιος.
Σωτ. Μπίνης.
Θεόδ. Κεφαλόπουλος.
Ἰω. Βαλέττας.

ΑΘΗΝΩΝ

Δημ. Λυμπερόπουλος τοῦ θιάσου κ. Λαουτάρη-Κοφινιώτη-Ἀρντάτωφ.

Ἰατρὸς Μ. ΓΡΑΙΚΟΥΣΗΣ, ἀφροδισιολόγος-δερματολόγος, 6- Ὁδὸς Κάνιγγος-6, Ἀθῆναι. Ὧραι ἐπισκέψεων 9-1 καὶ 4-9 μ.μ. καθ' ἑκάστην. Νεώταται καὶ ταχύταται θεραπεῖαι. Ἐργαστήριον Βιολογικὸν καὶ Μικροβιολογικόν. Ἐξετάσεις Οὔρων, Αἵματος, Πτυέλων, Γαστρικοῦ καὶ ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ. κλπ.

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΛΙΜΙΤΕΔ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1839

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
Μέχρι Δρχ. 50,000
τόκ. 5 ο)ο
Ἐλεύθερον παντὸς φόρου

ΝΕΟΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΚΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΔΡΑΧΜΩΝ 200,000,000—7 ο|ο 1926
(Ἀπηλλαγμένον παντὸς φόρου)

Τιμὴ ἑκάστης ὁμολογίας Δραχ. 250
Τόκος ἐτήσιος Δραχ. 17,50 ο)ο

Αἱ κληρούμεναι ἐτησίως ὁμολογίαι μετὰ λαχνοῦ ἀποφέρουσιν ἐτήσια κέρδη δραχ. 1.600,000.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἄρχονται τὴν 25 Σεπτεμβρίου καὶ λήγουσι τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1926.

Ἐπωφεληθῆτε τῶν εὐεργετημάτων τοῦ Δανείου τούτου καὶ σπεύσατε νὰ ἐγγραφῆτε. Εἶνε ἡ καλλιτέρα τοποθέτησις τῶν χρημάτων σας.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΡΕΧΕΙ ΔΑΝΕΙΑ
ἐπὶ ἐνεχύρῳ Ὁμολογιῶν Ἐθνικῶν Δανείων

ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΕΙ ΔΙΑ ΧΟΡΗΓΗΣΕΩΝ
βραχυπροθέσμους ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ἐργασίας.